УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2013
ВЕРЕСЕНЬ
№9 (248)

ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ ЗАПРОШУЮТЬ

СВЯТКУВАННЯ ПРАЗНИКА

на честь святого мученика Партенія –
покровителя храму і міста Жовкви
28-29 вересня 2013 р.

ПРОГРАМА СВЯТКУВАНЬ

20-28 вересня – Девятниця до св. Партенія
(кожного дня ввечері о 19.00 год. Служба Божа і Молебень до св. Партенія перед мощами)

Субота, 28 вересня
20:00 – Велика Вечірня з Литією
21:00 – Молитовний хід містом з мощами св. Партенія.

Неділя, 29 вересня
00:00 – Свята Літургія. Молебень до св. Партенія. Виставлення Найсвятіших Тайн.
02:30 – Спільна адорація Найсвятіших Тайн біля мощей св. Партенія.
04:00 – Співана Вервиця.
04:30 – Молитва заступництва за посередництвом св. Партенія.
05:00 – Молитви на оздоровлення і помазання святим єлеєм, освяченим на мощах св. Партенія.
06:00 – Молебень до Пресвятого Серця Христового. Суплікація.
Освячення води.
09:00 – Святкова Утреня.
11:00 – Урочиста Свята Літургія.

Під час святкувань можна отримати повний відпуст, виконавши умови: Сповідь, участь у Святій Літургії, Святе Причастя.

Наша адреса:
Церква Пресвятого Серця Христового
Отців Василіян у Жовкві.
вул. Василіянська, 4, м. Жовква, Львівська обл.

ВІДПУСТ У ДОБРОМИЛІ

27 вересня 2013 року
на празник
Воздвиження Чесного Хреста

ПРОГРАМА

26 вересня
18:00 – Святкова Вечірня з Литією і мирування

27 вересня
9:00 – Утреня. Освячення води
10:00 – Урочиста свята Літургія.
Освячення релігійних предметів

Наша адреса:
Монастир Святого Онуфрія
м. Добромиль
Старосамбірський р-н
Львівська обл.

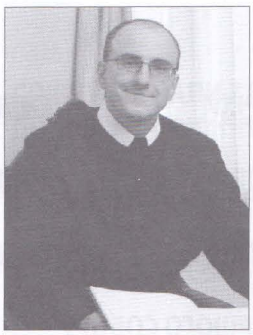

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ
головний редактор

МОЄ ЖИТТЯ – ХРИСТОС!

Слава Ісусу Христу!

Найдорожчі наші читачі, знову «Місіонар» єднає нас навколо нашого любого Господа через Його божественне Слово, яке не тільки промовляє до нас, але наповнює життєдайною силою. Я вдячний кожному з вас за вашу небайдужість до нашого часопису, у якому щораз черпаємо духовну силу, наснагу в житті.

Цього року вся наша Батьківщина Україна вшановує великий ювілей 1025-ліття свого Хрещення. Святий рівноапостольний князь Володимир Великий добре розумів на той час необхідність прийняття християнства для всього народу, на чолі якого його поставила Божа десниця. Перехід від поганства до християнства – це не просто заміна релігії, переконань, світогляду, але зміна життя, більше того – перехід до життя, від смерті до життя. Він не уявляв кращого шляху до успішної могутньої держави, добробуту всього народу як тільки шлях християнства, шлях єдності й любові. І цей шлях життя починається від Хрещення.

Одного разу Христос запитав учнів: «За кого мають люди Сина Чоловічого?» Вони відповіли: «Одні за Йоана Христителя, інші за Іллю, ще інші за Єремію або одного з пророків». Сьогодні Христос, як апостолів, питає і нас: «На вашу ж думку, хто я?» (пор. Мт. 16, 13-15). Не спішімо з відповіддю, пригадуючи собі Святе Письмо, яке може вже давно брали до рук, навчання катехизму, яке ми отримали, можливо, ще в дитинстві, проповідь священика, яку слухали одним вухом і перекрутили по-своєму. Це запитання Христа зовсім не стосується того, що ми знаємо про Нього, хто Він. Христос питає нас, яку вартість Він має для нашого життя, на що ми готові заради нього, яким є наше ставлення до Нього, чи є бодай якесь місце в нашому серці для Нього, щоб він міг у ньому прихилити свою голову.

Святий апостол Павло добре зрозумів у своєму житті, ким є Христос, і засвідчив це не лише словами, а й життям: «Для мене бо життя – Христос» (Флп. 1, 21). Ці слова не просто значать жити з Христом, для Нього, бути його учнем, послідовником, християнином, бо це лише усиновлення, дружба, яка єднає два окремих життя, два різних серця: Боже і людське. Але апостол Павло стверджує вище наведеними словами на багато глибшу істину нашого життя – Христос не є частиною нашого життя, але самим Життям, і поза Ним людина мертва.

Хрещення у Христі – це народження, початок життя у Бозі. Ось уже понад тисячоліття ми живемо у Бозі як народ, з часу нашого Хрещення живемо у Ньому особисто. Нехай нашим життям завжди буде Христос, не втрачаймо його через гріх, відкиньмо смерть, а оберімо життя.■

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ с. 6

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ с. 7

СВЯЩЕННОМУЧЕНИК ГРИГОРІЙ – ЄПИСКОП ВІРМЕНІЇ с. 9

ВІРА – СОЮЗ БОГА З ЛЮДЬМИ с. 10

ПАПА ФРАНЦИСК: ХРИСТИЯНИН – ЦЕ ЛЮДИНА РАДОСТІ с. 13

ЗАБОБОННІСТЬ СУПЕРЕЧИТЬ ХРИСТИЯНСЬКІЙ ВІРІ с. 14

БЛАЖЕННІ ЧИСТІ СЕРЦЕМ... с. 15

БАЧИТИ ЩАСТЯ В ОЧАХ ІНШОГО с. 16

БЕЗ ЛЮБОВІ... с. 16

НАЙПОШИРЕНІШІ ГРІХИ с. 17

ПРО НАЙВАЖЛИВІШЕ с. 18

КОРОТКА ІСТОРІЯ УГКЦ с. 21

ОСВЯЧЕННЯ ПАТРІАРШОГО СОБОРУ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО УГКЦ В КИЄВІ с. 26

МОЛЕБЕНЬ У ВАТИКАНІ З НАГОДИ 1025-РІЧЧЯ ХРЕЩЕННЯ РУСІ с. 28

ПЕРША ЕНЦИКЛІКА ПАПИ ФРАНЦИСКА с. 28

ВРЯТОВАНІ ВІД АБОРТУ БЛИЗНЮКИ СТАЛИ СВЯЩЕНИКАМИ с. 28

ТИСЯЧА ОСІБ ПРОЙШЛА ВУЛИЦЯМИ ЛЬВОВА, ВШАНОВУЮЧИ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ с. 28

ІРЛАНДІЯ: МАСОВІ ПРОТЕСТИ ПРОТИ ЛЕГАЛІЗАЦІЇ АБОРТІВ с. 29

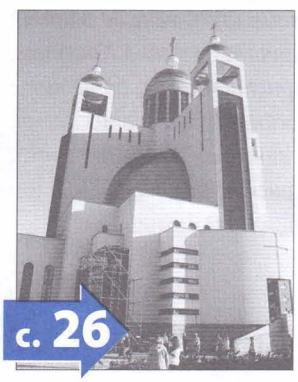

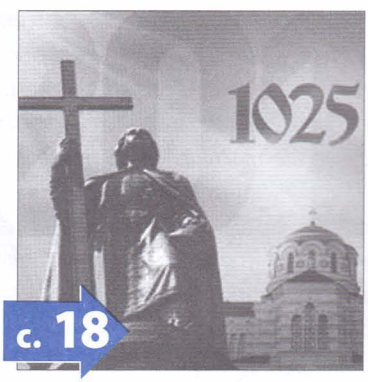

СПІВЧУТТЯ ПАПИ З ПРИВОДУ АВАРІЇ ПОРОМУ НА ФІЛІППІНАХ с. 29

МУСУЛЬМАНИ ПЕРЕСТАЮТЬ БУТИ МЕНШІСТЮ У ЗАХІДНОМУ СВІТІ с. 29

МИР, МИР, МИР! ІНТЕРВ'Ю ПРО МЕДЖУГОР'Є З О. ІГНАТІЄМ МОСКАЛЮКОМ, ЧСВВ, НАСТОЯТЕЛЕМ МОНАСТИРЯ СВЯТОГО ЮРІЯ В ЧЕРВОНОГРАДІ с. 30

ПАНІ МАРІЯ РЕПКО-ВУЙЦІК (1910-2013) с. 32

ПРАВО НА ЖИТТЯ с. 34

КОРОЛЬ І СЕЛЯНИН с. 39

УСЕ ЦЕ, ГОСПОДИ, ТВОЄ с. 46

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 48

КРОСВОРД «ЛІТЕРА «С» с. 50

с. 34

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Севастіян БОНДАРЕНКО, ЧСВВ
о. Юстин БОРИС, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Коректура:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 272-46-94
e-mail: misionar@ukr.net
URL: www.osbm.in.ua

Підписано до друку 20.08.2013 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5500 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2013

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

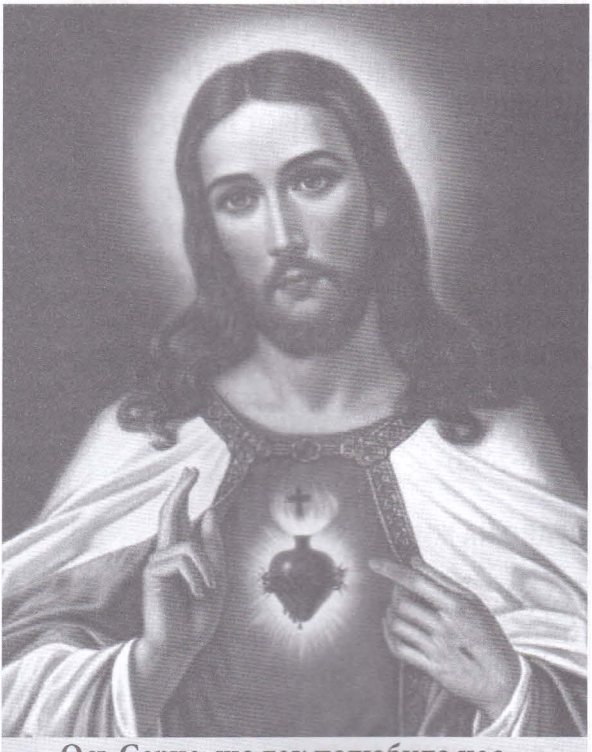

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на жовтень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб ті, кого тягар життя пригнічує настільки, що вони прагнуть з ним покінчити, змогли відчути близькість Божої любові.

МІСІЙНИЙ: Щоб відзначення Всесвітнього дня місій усвідомило всіх християн, що вони є не тільки одержувачами, а й провісниками Слова Божого.

МІСЦЕВИЙ: Щоб через молитву на Вервиці християни України більше довіряли опіці Пресвятої Богородиці, Матері України.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ
на жовтень

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: Щоб ті, кого тягар життя пригнічує настільки, що вони прагнуть з ним покінчити, змогли відчути близькість Божої любові.

Існує думка, що людина, яка хоче вкоротити свій вік, просто є слабкою, нездатною подолати проблеми, нездатна боротися з життєвими негараздами, сприймати поразки, нещастя тощо. Кілька років тому в Німеччині, в пік економічної кризи, покінчив життям, кинувшись під потяг, відомий мільйонер, власник фармацевтичної компанії, тому що почав банкрутувати. Виникає питання: чому? Адже саме банкрутство не загрожувало його життю. Щось інше стало причиною. Ймовірно те, що він не міг змиритися з тим, що його чекає в майбутньому, адже він не звик задовольнятися мізерним. Його життєва позиція була саме такою, тому що християнські принципи були для нього чужими. Дійсно є важко вистояти у проблемах, якщо надіятися тільки на свої сили. Давно був звичай освячувати майбутнє молитовними закликами, які дуже часто зустрічаються в листах апостолів: «Як Бог дасть», «Якщо Божа воля на те», «надіючись на Бога», «з Божого милосердя»… Це не означає, що Бог має переставити нам меблі в будинку. Це означає, що, якщо моє християнське життя узгоджене з Божими заповідями від хрещення, то в ньому буде найменше помилок і думок про те, що хтось поробив, і найменше причин для розчарувань. Це вже як формула у математиці… У Книзі пророка Єремії Бог серйозно попереджує нас з цього приводу: *«Проклятий той муж, що надію кладе на людину, і робить раменом своїм слабу плоть, а від Господа серце його відступає! Благословенний той муж, що покладається на Господа, що Господь – то надія його! І він буде, як дерево те, над водою посаджене, що над потоком пускає коріння свої, і не боїться, як прийде спекота…» (Єр. 17, 5-8).* Бог говорить у Писанні також про водойми, які не можуть тримати води. Що це? Це надія на те, що в реальності не може нам допомогти. Можна навести величезний список таких водойм. Суть їх одна: ми обираємо щось чи когось, що буде задовольняти наші потреби. І в наші дні таких «водойм» стає дедалі більше. Людина вигадує все більше способів, як задовольнити свої потреби без Бога. Навіщо молитися про зцілення, якщо є лікарі та ліки? Навіщо просити мудрості в Бога, якщо ми маємо стільки знань та мудрості в цьому світі, що самі розберемося зі своїми проблемами? Навіщо покладатися на Бога в питаннях матеріального забезпечення, якщо у світі є стільки можливостей заробити гроші? Так думають не тільки невіруючі, а й багато християн. А Бог хоче, щоб ми надіялися тільки на Нього. Він може діяти через людей і організації, Він може дати нам мудрість і силу через думки, через збіг обставин, Він хоче нас заохотити, щоб ми почали робити неможливе і щоб ми вміли подякували за дароване. ■

Місійний: Щоб відзначення Всесвітнього дня місій усвідомило всіх християн, що вони є не тільки одержувачами, а й провісниками Слова Божого.

«Місіонерська діяльність відновлює Церкву, оживляє віру і християнську ідентичність, а також пропонує свіжий ентузіазм і новий стимул. Віра посилюється тоді, коли її передають

іншим! Саме в посвяті вселенській місії Церкви знайде своє натхнення і підтримку нова євангелізація християнських народів» (Іван Павло II, енц. Redemptoris Missio, 2). Вселенська місія поєднує всіх, все і завжди. Євангеліє не є ексклюзивною власністю тих, хто його прийняв, воно є даром, яким треба ділитися, радісною звісткою, яку треба передавати іншим. І цей дар-зобов'язання довірений не лише декотрим, але всім хрещеним, які є «родом вибраним... народом святим, народом Божим» (1 Пт. 2, 9), щоб вони могли звіщати Його величні діла.

День Місії є не просто окремою подією року, а цінною нагодою зупинитись і роздумати над тим, як ми відповідаємо на місійне покликання і який від цього результат. Ця відповідь є дуже важливою для життя Церкви. Для цього кожна охрещена людина має бачити перед собою мету і способи, як поширити Добру Новину, як подарувати надію тим, хто її втратив, як примирити тих, які ще недавно були друзями, тобто в остаточному підсумку – як змінити світ на краще, як зберегти людський рід, і як не перестати називатися дітьми Божими. ■

Місцевий: Щоб через молитву на Вервиці християни України більше довіряли опіці Пресвятої Богородиці – Матері України.

П'ятнадцять обітниць Матері Божої тим, хто молиться на Вервиці:

1. Кожен, хто вірно служитиме мені, відмовляючи Вервицю, одержить особливі ласки.
2. Обіцяю свій особливий захист і найбільші ласки всім, хто відмовлятиме Вервицю.
3. Вервиця стане потужною зброєю проти пекла; вона буде руйнувати зло, нищити гріх і перемагати єресі.
4. Вервиця сприятиме процвітанню доброчесності та добрих трудів; вона отримає для душ щедре Боже Милосердя, вона відвертатиме серця людей від любові до світу і його марнот, і піднесе їх до прагнення вічних цінностей. О, щоб тільки душі себе тим способом освячували!
5. Душа котра присвятить себе мені через молитву на Вервиці, не загине.
6. Хто побожно відмовлятиме Вервицю, заглиблюючись в розважання її святих Таїнств, того не подолає нещастя. Бог у своєму правосудді того не каратиме; він не загине несподіваною смертю; якщо він буде справедливим, то залишиться в Божій ласці і стане достойним вічного життя.
7. Кожен, хто матиме правдиву набожність до Вервиці, не помре без святих Тайн Церкви.
8. Ті, що вірно відмовлятимуть Вервицю, будуть мати Боже світло і щедрі Божі ласки протягом життя і в час смерті, а в хвилину смерті матимуть свою частку в заслугах святих у раю.
9. Я звільнятиму з чистилища тих, що з набожністю ставилися до Вервиці.
10. Вірні діти Вервиці заслужать на високий ступінь слави в небі.
11. Відмовляючи Вервицю, ви одержите все, про що мене просите.
12. Кожному, хто поширює молитву на Святій Вервиці, я допомагатиму в їхніх потребах.
13. Мій Божественний Син запевнив мене, що кожен, хто пропагує молитву на Вервиці, матиме заступниками цілий Небесний Двір впродовж свого життя та в годину смерті.
14. Всі ті, що відмовляють Вервицю, є моїми синами й братами мого єдиного Сина Ісуса Христа.
15. Любов до моєї Вервиці є важливим передвісником майбутньої долі людини.

Покровитель на жовтень:
СВЯЩЕННОМУЧЕНИК ГРИГОРІЙ – ЄПИСКОП ВІРМЕНІЇ

Священномученик Григорій народився у 257 році. Він походив з роду парфянських царів Арсакидів. Батько святителя Григорія, Анакій, домагаючись вірменського престолу, вбив свого родича царя Курсара, за що весь рід царя Анакія був знищений. Григорія врятував якийсь із родичів: він вивіз немовля з Вірменії до Кесарії Кападокійської і виховав у християнській вірі. Змужнівши, Григорій одружився, мав двох синів, але незабаром овдовів. Синів Григорій виховав у благочесті. Один з них – Орфан, згодом став священиком, а другий – Аростан, прийняв чернецтво і віддалився в пустелю.

Тим часом імператор Діоклеціан поставив на царський престол Тіридата. Саме від нього святий Григорій терпів багато переслідувань і мук за сповідування християнства. У той час, коли святий Григорій терпів муки, благочестива жінка живила його хлібом, таємно опускаючи їжу в рів. Ангел сходив до мученика, підбадьорював його і зміцнював дух. Так минуло 14 років. За цей час цар Тіридат здійснив ще один злочин: він замучив святу діву Рипсиму – ігуменю і всіх монахинь місцевого монастиря.

Після таких подій Божий гнів покарав царя Тіридата, а також тих воїнів, що брали участь у катуванні святих дів. Одержимі бісами, вони уподібнилися диким вепрам, носилися по лісах, розривали на собі одяг і гризли власне тіло. Через деякий час сестрі Тіридата було сповіщено у сні: «Якщо не звільнять святого Григорія, цар Тіридат не буде вилікуваний». Тоді царські слуги пішли до в'язниці і вивели святого мученика, оброслого, почорнілого і дуже висохлого. Але, як і раніше, він був твердий духом.

Святий наказав зібрати останки закатованих дів; їх з честю поховали, а на місці поховання побудували церкву. У цю церкву святий Григорій привів біснуватого царя і велів йому молитися до святих мучениць. Тіридат зцілився, покаявшись у своїх злочинах проти Бога, і прийняв з усім своїм домом святе Хрещення. Наслідуючи приклад царя, хрестився і весь вірменський народ. У 305 році святитель Григорій попрямував до Кесарії Кападокійської і там був висвячений на єпископа Вірменії. За свою апостольську працю він отримав ім'я Просвітителя Вірменії. Святитель Григорій навернув до Христа також багатьох людей із сусідніх країн: Персії та Ассирії. Зорганізувавши Вірменську Церкву, святитель Григорій поставив на єпископське служіння свого сина – Аростана-пустельника, а сам віддалився в пустелю. Святитель Аростан в 325 році був учасником I Вселенського Собору, який засудив єресь Арія. Святитель Григорій, віддалившись в пустелю, переставився в 335 році. ■

ВІРА – СОЮЗ БОГА З ЛЮДЬМИ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Вірити – свобідно прийняти Божу пропозицію

Віра в Бога, як ми вже неодноразово стверджували – це не знання про те, що Бог існує і діє. У тому смислі апостол Яків стверджує: *«І біси вірять, та тремтять» (Як. 2, 19).* Зрештою, таке розуміння віри передбачає, що людина цілковито і повністю підлягає зовнішнім обставинам і їй не залишається нічого, як тільки прийняти чи не прийняти факт існування і дії Божої. З іншого боку, в цьому випадку ніяк не задіяна свобідна воля людини, яка насправді є найбільш виразною і глибокою ознакою, що вчиняє людину образом і подобою Божою. Сотворивши нас із такою внутрішньою снагою, Бог у своїх відносинах із нами не тільки що не може, але й не хоче її обминути. Саме свобідна воля людини є основою і фундаментом тих стосунків із Богом, які ми називаємо вірою.

Задіяння свобідної волі у відносинах з Богом за Його бажанням і ласкою відбувається через укладення союзу, або, як його ще називають, завіту. Таких союзів було укладено більше: і з Ноєм (пор. Бут. 9, 8-17), і з Авраамом (пор. Бут. 17, 6-14), з Яковом (пор. Бут. 28, 11-16). Проте, всі вони були спрямовані на укладення союзу, який стане квінтесенцією всіх попередніх союзів, але й підготовкою до встановлення нового і вічного союзу між Богом і людьми. Підготовка, яка тривала багато століть, саме після виходу народу з Єгипту, добігла до свого логічного завершення. Привівши народ до гори Синай, Мойсей наказує тут отаборитися і чекати, а сам сходить на гору, щоби безпосередньо розмовляти з Богом. Опісля наказує людям привести себе в порядок, випрати одяг і зібратися на площі в підніжжі гори (читай Бут. 19-20; 24).

Синайський Союз – союз крові

Писання свідчить, що ціла гора тряслася і диміла, бо Бог зійшов на неї. Народ зі страхом і трепетом спостерігав це явище, а тоді залунав голос, немов голос могутнього грому. Бог промовив до своїх людей, пропонуючи їм дотримуватися певних життєвих правил. Натомість, Він зобов'язався бути їхнім Богом і завжди боронити в усіх обставинах життя. Мойсей звертається до народу із запитанням: чи згідні вони виконувати все, що Господь їм пропонує? Народ стверджує готовність виконувати Божі накази і пропонує Мойсею бути посередником між народом і Богом. Однак, це ще не союз.

Біля Синаю, відбувається багато подій. Тут же стається перший випадок слабодухості народу, коли вони створюють для себе ідола. Тут і бунт, і багато чого іншого. Однак, Мойсей поволі і цілеспрямовано гуртує народ, щоби він свідомо й добровільно відповів Богові на

Його заклик. Також пророк повинен все зробити так, щоб людям було все зрозуміло, тобто створити новий обряд, який стане знаком союзу і розвіє будь-які сумніви в цьому питанні. Мойсей наказує збудувати жертовник – знак Божої присутності – та встановити навколо нього дванадцять стовпів як образ дванадцяти колін Ізраїля. Після цього він на горі у спілкуванні з Богом пише книгу закону, яку на всенародних зборах явно прочитують усім ізраїльтянам. Весь народ погоджується виконати всі Божі заповіти.

Опісля Мойсей наказує принести жертву Богу. Саме ця жертва є центральною подією в укладенні союзу, оскільки його затвердження відбувається під час її тривання. Жертва потрібна для того, щоб усі були свідомі – цей союз не на життя, а на смерть, тобто кожна сторона бере на себе зобов'язання не для того, щоб тільки забезпечити комфортне і безхмарне життя, а навпаки: на перше місце виходить саме питання зв'язку, спільності між Богом і людьми, їх стосунків без огляду на обставини. Цей союз важливіший, ніж саме життя! Жертовні тварини втрачають життя, щоб засвідчити, що цей союз підкріплений смертю. І тепер для того, щоб дотриматися союзу, потрібно бути готовим відректися навіть власного життя.

Приносячи жертву, Мойсей збирає кров у посудини і розділяє її на дві рівні частини. Коли згас вогонь жертви, на знак освячення союзу він бере половину крові і рясно зливає її на жертовник, на якому щойно принесли жертву. Потім урочисто розгортає книгу завіту і голосно, аби всі присутні чули, читає книгу, а народ уважно слухає. Коли Мойсей закінчив читання, весь народ однодушно скликнув: «Усе, що сказав Господь, зробимо і слухатимемося». Коли ж народ прийняв пропозицію Господню і зобов'язався Його слухати, Мойсей робить наступний крок в укладені союзу – він бере другу частину жертовної крові й окроплює всіх присутніх, кажучи: «Це кров союзу, що уклав Господь з вами, згідно з усіма цими словами». І так жертовник Господній і всі люди залишилися позначені однією і тією ж кров'ю – кров'ю жертви, яка втратила своє життя на знак союзу між Богом і людьми. З давніх-давен й аж понині існує такий звичай: якщо незнайомі до цього люди разом пережили якісь серйозні переживання і труднощі, хочуть своє знайомство і дружбу, що виникла у важких обставинах, закріпити. З наміром, аби вона тривала до смерті, вони надрізують собі долоні, подають руки одне одному і так змішують кров. Цей знак повинен означати так званий союз крові – зв'язок, який ніщо не здатне розірвати, а хто порушить цей зв'язок, буде винний на смерть. Народ добре розумів цей знак – у союзі з Богом кожний із цього народу став Божим «братом по крові» аж до смерті. Цей зв'язок важливіший, ніж будь-який інший, навіть родинний, бо настав він не внаслідок необхідності, наприклад через народження, або через похіть, а у важких обставинах гніту, загрози смерті, голоду, поневірянь цього народу. Діти не обирають своїх батьків, з необхідності повинні їх любити і поважати; коли приходить час, людина прагне одружитися, тому створює союз з іншою людиною, щоби не терпіти. Кровний союз, як і союз Бога й людей, виникає у важких обставинах, в яких людина зближається до пропасті й смерті. Але не ці обставини спонукають укласти союз, ані вони, ані якась попередня умова не є причиною укладення союзу; навпаки, коли тяжкі обставини подолано, особи аналізують, як вони пережили оці важ-

кі часи, і розуміють, що тому іншому можна довіритися у найважчій ситуації, бо навіть тоді, коли ще не мав жодних зобов'язань, прийшов на допомогу і підтримав. Тому цей союз важливіший, аніж життєвий добробут, успіх чи родинні зв'язки.

Заключним етапом укладення союзу між Богом і людьми стало святкування, головною частиною якого була гостина: *«І зійшли вгору Мойсей та Арон, Надав та Навігу й сімдесят старійшин Ізраїля. І побачили вони Бога Ізраїля; під ногами в нього – наче плита з сафіру, й така чиста, мов саме небо. Та він не поклав руки своєї на цих вибранців із синів Ізраїля; вони побачили Бога, проте їли й пили» (Вих. 24, 9-11).* У Старому Завіті вважали, що якщо людина побачить Бога, то обов'язково помре. Саме тому Священне Писання наголошує це як велику зміну у стосунках між Богом і людьми – люди, які стали друзями-союзниками Божими, змогли бачити Бога, їсти і пити перед Його обличчям і не померли!

Очікування нового і вічного союзу

Подальша історія цього народу часто сумна і трагічна. Він довго залишається в пустелі, а коли входить в обіцяну землю, тривалий час не може створити своєї держави. Створена врешті держава існувала дуже коротко – через півстоліття стався прикрий поділ на два царства. Південне царство, яке зберегло правдиву віру і традицію, проіснувало ще кілька століть і було знищене могутніми сусідами, і вже ніколи не відновилося як тривала політична структура. Прийшов час, і народ втратив своє значення; віра через Ісуса Христа поширилася на інші народи, а цей став чужинцем по всьому світі. Але від того часу і до тепер всі, приналежні до цього народу, знають, що їхня віра – це не просто знання і довір'я до Бога, а союз крові, який Бог уклав з ними. Тому вони завжди пильно вважали, щоб дотриматися цього союзу, деколи так буквально, що за буквою втрачали відчуття духа та реальності. Але завжди себе почували тими, яких Бог обрав, щоби бути з ними. Тому й переживали відповідальність за цю дружбу з Богом.

Щоб зберегти цей союз, вони не боялися піти на смерть, бо знали: якщо буде потрібно, то Бог готовий за них навіть померти. Очевидно, що історія народу налічує багато прикладів відступлення народу від завіту-союзу. Але тоді була цікавою реакція людей: якщо вони страждали від голоду чи нападу ворогів, то не ставили перед собою питання, чому то Бог так чинить із ними. Ні, вони були переконані: якщо так сталося, то існує достатня причина. Тому запитували: що ми не так зробили, у чому не дотрималися закону, що Бог відвернувся від нас і тепер нас не супроводжує? Тоді намагалися навернутися до відповідальності й відновити свою повагу до союзу, який Бог уклав із ними.

Та цей союз залишався недосконалим, бо по-перше не вирішував головних екзистенціальних питань: чи осягнемо вічне життя? Чи справедливість переможе? А по-друге, він був освячений тільки зовнішньою жертвою – волів і телят. Тому через пророків Бог проголошує: *«Завіт той – мій завіт! – Вони його зламали, хоч я був їхнім Владикою, – слово Господнє. Ні, ось який завіт я створю з домом Ізраїля після тих днів, – слово Господнє: Вкладу закон мій у їхнє нутро і напишу його у них на серці. Я буду їхнім Богом, вони ж – моїм народом» (Єр. 31, 32-33).* Сповнення цього нового союзу-завіту народ нетерпляче очікував. ■

Далі буде

ПАПА ФРАНЦИСК: ХРИСТИЯНИН – ЦЕ ЛЮДИНА РАДОСТІ

Є люди, які надягають маску християн і грішать, або живуть дуже поверхневим життям чи відзначаються надмірною впертістю, забуваючи таким чином про те, що справжній християнин – це людина радості, яка опирає свою віру на скелі Христа.

Папа звертає увагу на дві крайності у християнському житті: часто християни є або суворими і сумними, або радісними, але без розуміння ідеї християнської радості. А також, аналізуючи історію християнства, можна сказати, що існували два типи християн: «християни слів», тобто ті, які лише говорять «Господи, Господи», і «християни вчинків», які своєю поведінкою дають свідчення своїх християнських переконань.

Єпископ Риму, коментуючи біблійний уривок з Євангелії від Матея наголошує, що завжди існувала спокуса жити поза скалою, якою є сам Христос, тобто будувати своє життя на чомусь іншому, а не на міцній основі, на Господі Ісусі. Лише тоді, коли будуємо своє життя на надійній скелі, на Ісусі, то навіть, як випаде сильний дощ, розіллються потоки і подують сильні вітри, той дім встоїться. На жаль, сказав Папа, в минулому, а також і у наші дні, є чимало християн лише на словах, які впадають у спокусу будувати своє християнське життя без Христа.

Придивляючись ближче до тих «християн слів», які лише на словах є учнями Ісуса, Єпископ Риму вказує на деякі їхні характеристики. Він наголошує, що є два зразки таких християн. Перші – це ті, які замість любити скелю, тобто Ісуса Христа, люблять лише гарні слова, а тому залишаються лише на поверхні християнського життя, як слід не занурюючись у нього. Вони є гностиками наших днів. Інший зразок – це суворі і сумні християни, які, як пожартував Святіший Отець, завжди дивляться у підлогу. Вони вважають, що бути християнином вимагає жити у постійній жалобі. Вселенський Архиєрей наголосив, що у наш час є досить багато таких християн, але вони не є справжніми християнами, вони лише надягають маску християн. «Вони не знають, Ким є Господь, не знають, що це є Скеля, не є вільними християнами. І, говорячи дещо простіше, вони не мають радості».

Той перший зразок християн, про яких ми говорили, можна охарактеризувати певною веселістю, але вона є лише поверхнева. Натомість другий зразок відзначається «безперервним похоронним чуванням», не усвідомлюючи, чим є християнська радість і не вміючи втішатись життям, яке нам подарував Господь, оскільки не вміють говорити із Спасителем. Вони не відчувають себе на Христі, як на міцній скелі, і не лише не є радісними, але й не є вільними. Як бачимо, одні є в'язнями поверхневості, а другі є в'язнями суворості. У житті таких людей Святий Дух, Який чинить особу вільною, не знаходить місця. А на закінчення Папа підкреслює, що Господь запрошує нас будувати своє християнське життя на Ньому, на Скелі, на Тому, що дає нам свободу і радість. ■

http://uk.radiovaticana.va

ЗАБОБОННІСТЬ СУПЕРЕЧИТЬ ХРИСТИЯНСЬКІЙ ВІРІ

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Все більше і більше в наш час український люд продовжує фальшиво вірити у різноманітні нісенітниці, насамперед видумані та такі, що теж суперечать здоровому глуздові попри часті зауваги святої Церкви. Наприклад, ті ж забобони, серед котрих найбільш поширеними є так звана нерозумна віра у підкову «на щастя» (особливо знайдену), у шкідливу силу чорного кота, порожнього відра, п'ятниці 13-го тощо. Найбільш дивує, що часто подібним переймаються особи, що називають себе... християнами. Як це розуміти?

Віра у дрімуче забобонство – гріх проти 1-ої Заповіді Господа. Цим грішать тоді, коли речам, які створив Бог чи сама людина, приписують силу, котрої вони за своєю природою фактично не мають і не матимуть, чи приписують їм більшу силу, ніж вони насправді вже мають. Це помилкове переконання спонукає, отже, багатьох до вірування в різні безглузді практики, що начебто їх захоронять перед якимось нещастям і також принесуть відповідне щастя...

Чим людство менш релігійне, тим більш схильне до смішних вірувань у всілякі забобони, що не мають під собою найменшої раціональної основи. «*Забобони є відхиленням від релігійного почуття і практик, які воно передбачає*» (*Катехизм Католицької Церкви, № 2111*). Забобонність так само належить до фальшивого вшанування Господа Бога. Це шлях темряви, котрий контролює диявол; недовіра до Всевишнього та забуття про повсюдне Боже Провидіння.

Через таке зайве вірування дехто, буває, може зчинити навіть сварку, осудити злісно іншого: якщо йому перейти дорогу з порожнім відром... Пригадую, що як був ще малим, то одного разу в Карпатах не пропустив якогось заїжджого незнайомця поруч своєї оселі – я йшов по воду біля річки, що була зовсім близько... Він був досить невдоволений, спитавшись, чому я так з ним повівся. Потім узяв мене обома руками за голову, що аж закрились очі, та трохи припідняв... Навіщо? Мабуть, аби те «зло» від нього перейшло на мене. Чогось подібного ніколи перед тим не бачив. Дивні бувають забобонні люди.

Забобони заважають нормально жити та бути правдивим послідовником Христа. Нам вони не потрібні. Невір'я і забобонність – часто два чоботи пара. Будьмо врешті-решт християнами, а не напівпоганами!

БЛАЖЕННІ ЧИСТІ СЕРЦЕМ...

о. Василь МЕНДРУНЬ, ЧСВВ

Всі ми любимо чистоту: чисті руки, чистий одяг, чисте повітря, чисте приміщення, чисте небо. Але є ще інша чистота: це чисті думки, чистий погляд, чистий намір, чйсте сумління.

Дихають чистотою скромність, доброта, лагідність і покора. Дихають чистотою невибагливість, щирість, стриманість, врозумілість і побожність.

Отож, котра людина є чистою? Лише та, яка оберігає тіло і душу від усього, що ображає невинність. А ображають невинність непристойні слова, погані фільми, а особливо гріхи тіла, а ними є: розпуста, нечистота, розгнузданість, ідолослужіння, чари, ворогування, сва́рки, гнів, незгода, єресі, суперечки, пияцтво та інші гріхи.

Тож не дивно, що всі Святі дуже боялися цих гріхів і готові були втратити все, навіть життя, аби лише не порушити чистоти. Вони були свідомі, що цей скарб є Божого походження, бо сам Господь приніс його з неба на землю (св. Амвросій). Вони знали, що лише «чисті серцем побачать Бога».

Невинні, непорочні люди є в пошані, бо вони схожі на лілеї (Пісня пісень 2, 1); лілея наповнює приємним ароматом увесь дім, а невинна людина своїм добрим прикладом позитивно, оздоровлюючe впливає на все оточення.

Господь наш Ісус Христос усіх любить, але найбільше любив і любить чисті душі. Ось погляньмо, Пречисту Діву Він обрав собі Матір'ю, а́нгельської чистоти Йосифа – опікуном, освячений ще в лоні матері Йоан Хреститель став Його Предтечею; невинного Йоана-Апостола Ісус любив більше від інших учнів, і на Тайній Вечері дозволив йому притулитись до Своїх грудей. А як любив Ісус діточок!

Отже, *«хто любить чистоту серця, той буде мати приятелем Небесного Царя» (Прип. 20, 11).* Більше того: чисту душу Бог називає «сестрою», приятелькою, «нареченою» (Пісня пісень 4, 6-8). А св. Амвросій каже, що «кожна чиста душа – то цариця, бо є подружена з Богом, Царем всіх царів».

Такою душею був блаженний єпископ Павло Ґойдич, ЧСВВ. Він прийшов до Василіянського Чину, вже будучи священиком. І хоч дуже любив молитву, душевне зосередження і спо́кій, однак завжди вмів утримувати між новиками гарний, радісний настрій та погідну атмосферу, яка всім додавала сил вистояти у святому покликанні та в ангельській чистоті. За час його присутності не покинув новіціяту жоден новик – так благородно впливали на всіх його особистість та постійний добрий приклад.

Сказав Ісус Петрові: *«Коли я тебе не вмию, то не матимеш зо мною частки». «Господи, – проказує до нього Симон Петро, – то не тільки ноги, але і руки, і голову!» А Ісус йому: «То́му, хто обмитий, нічого не треба вмивати, крім самих ніг; увесь бо він чистий. І ви чисті, та не всі! (Йо. 13, 8-10).*

Ісус знав, хто Його зрадить, тому й сказав: «Не всі ви чисті». Ісус знає кожного з нас! Тому просімо Його словами псалмопівця: *«Серце чисте утвори в мені, Боже, і духа правого обнови в нутрі моєму» (Пс. 50).* ■

Далі буде

БАЧИТИ ЩАСТЯ В ОЧАХ ІНШОГО

о. Віталій ТАРАСЕНКО

Чоловік і жінка повертались додому. День був нелегкий, втома давалася в знаки. Хотілось лише одного: швидше дістатись додому і відпочити. Йшли мовчки немов економили кожну частинку енергії, щоб вистачило дійти до кінця. Несподівано донеслась дивна мелодія. Вони пришвидшили хід і незабаром побачили на великій площі міста спектакль із феєрверків. Музика полонила серця людей, а вогні на небі заворожували своєю яскравістю і красою спалахів.

Жінка із великим захопленням слідкувала за цим дивовижним дійством. Вона ще ніколи в житті не бачила такої краси. Краса музики і світла магічно тримала в увазі всіх глядачів. Та все ж жінка на якусь мить відвела свій погляд на чоловіка, бажаючи розділити свої емоції. На великий подив вона зауважила, що чоловік не дивився в бік спалахів, натомість не відводив своїх очей від неї.

Вона вдала, що нічого не зауважила. Коли видовище закінчилось, жінка зітхнула: «Ти весь час дивився на мене... Жаль, що ти не бачив цієї краси. Таке рідко коли побачиш. Сьогодні щасливий день». Чоловік спокійно усміхнувся і лагідно відповів: «Так, сьогодні справді щасливий день. Сьогодні для мене сталось величезне відкриття. Я бачив твої щасливі очі і не зміг відвести свій погляд, адже у твоїх очах я бачив відблиск феєрверків. Це було щось неймовірне.» Двоє щасливих людей повертались додому. День був нелегкий, але наповнений великим почуттям щастя. І в кожного була своя причина щастя. І кожний розумів, що цієї щасливої миті могло би і не бути, як би не було їх обох.

Пройшло трохи часу і одного вечора жінка підійшла до свого чоловіка та пильно поглянула йому в очі і в них побачила щасливе обличчя, побачила своє обличчя. Чоловік сказав: «Ти бачиш те, що бачу я ...» ■

БЕЗ ЛЮБОВІ...

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Обов'язок без любові – робить людину нервовою,
Відповідальність без любові – робить людину байдужою,
Справедливість без любові – робить людину жорстокою,
Правда без любові – робить людину критичною,
Виховання без любові – робить людину дволичною,
Розум без любові – робить людину хитрою,
Привітність без любові – робить людину лицемірною,
Компетентність без любові – робить людину непоступливою,
Влада без любові – робить людину насильником,
Честь без любові – робить людину високомірною,
Багатство без любові – робить людину скупою,
Віра без любові – робить людину фанатом,
І є тільки одна велика переображаюча сила – це ЛЮБОВ!

НАЙПОШИРЕНІШІ ГРІХИ
з поясненням їх духовного змісту

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Гріхи проти Бога та Церкви

Маловір'я, сумніви в правдивості Святого Письма та Передання (тобто в догматах Церкви, її канонах, законності та правильності єрархії, здійсненні богослужіння, в авторитетності писань святих отців). Відречення від віри в Бога зі страху перед людьми і турбота про земне благополуччя. Маловірство – відсутність повного, глибокого переконання у якійсь християнській істині чи прийняття цієї істини тільки розумом, але не серцем. Цей гріховний стан виникає на ґрунті сумнівів або відсутності ревності у правдивому богопізнанні. Маловірство для серця – те ж саме, що сумнів для розуму. Воно розслаблює серце на дорогах сповнення волі Божої. Сповідь допомагає вигнати маловірство та скріпити серце.

Сумнів – думка, що порушує (виразно і неясно) переконаність в істинності вчення Христа і Його Церкви в цілому і зокрема, наприклад, сумніви у євангельських заповідях, сумніви у догматах, тобто у якійсь правді віри, у святості якогось визнаного Церквою святого або подій Священної історії, які святкує Церква, в богонатхненності святих отців; сумнів у почитанні святих ікон і мощей святих угодників, у невидимій Божій присутності в богослужінні й таїнствах.

У житті треба вчитися розрізняти «пусті» сумніви, збуджувані бісами, навколишнім середовищем (світом) та власним затьмареним гріхом розумом, – такі сумніви потрібно відбивати актом волі – і дійсні духовні проблеми, які треба розв'язувати, ґрунтуючись на повній довірі до Бога та Його Церкви, примушуючи себе до цілковитого самороскриття перед Господом в присутності духівника. Краще сповідатися зі всіх сумнівів: і ті, які були відкинуті внутрішнім духовним оком, і особливо ті, які були прийняті в серці і породили там сум'яття та зневіру. Таким чином очищується і просвічується розум та скріплюється віра. Сумнів може виникати на ґрунті надмірної довіри до себе, захопленості чужими думками, малої ревності в усвідомленні своєї віри. Плід сумніву – розслабленість в проходженні шляхом Спасіння, спротив волі Божій.

Пасивність (мала ревність, брак старання) в пізнанні християнської істини, вчення Христа та Його Церкви. Відсутність бажання (при наявності такої можливості) читати Святе Письмо, духовні книжки, вдумуватися та осягати серцем догмати віри, усвідомлювати зміст богослужіння. Цей гріх виникає на ґрунті розумової лінії або надмірної боязні впасти в той чи інший сумнів. У результаті істини віри засвоюються поверхнево, бездумно, механічно, і врешті решт у людини підривається здатність дієво-свідомого виконання волі Божої в житті. ■

Далі буде

ПРО НАЙВАЖЛИВІШЕ

(До відзначення 1025-ліття хрещення Русі)

У цьому році Україна відзначає 1025-ліття Хрещення Русі. Відрадно, що українська влада прийняла рішення відзначати цей знаковий ювілей на державному рівні. Разом з тим, обов'язок всіх громадян – відзначити цю подію у власних думах і серцях, а також спільно поміркувати над тим, як сучасне суспільство крокує вибраним 1025 літ тому шляхом.

Ми всі знаємо про наших славних предків – блаженну княгиню Ольгу і святого князя Володимира Великого. Вони змінили долю Київської Русі, направивши її на воістину Божий, християнський шлях.

Княгиня Ольга, ставши християнкою, показала народові нове життя. За її панування християнство стає другою, поруч з поганською, державною релігією. А її внук, великий Князь Володимир, довершив почату княгинею справу – охрестив свій народ, і Київська Русь стала повністю християнською державою. Хрещення Київської Русі мало епохальне значення для всього народу. Проголошення християнської віри державною релігією об'єднало всі руські племена в один народ. Воно мало-помалу викорінювало поганські звичаї або християнізувало їх.

Християнська віра облагородила подружжя, родинне життя та взаємини між батьками й дітьми. Христове вчення проповідує любов до ближнього, а тому поволі зникали у княжій Русі дикі й жорстокі поганські звичаї. Володимир звелів будувати християнські церкви на місцях, де стояли ідоли. Призначив допомогу бідним, будував притулки для знедолених, заїзні доми для подорожуючих і лічниці для хворих.

Християнство в Київській державі стало на сторожі справедливості. Передусім воно поборювало рабство, несумісне з наукою Христа. Духовенство закликало бояр покинути міжусобиці й розбрат та жити у згоді й любові. Коли вони прислухалися до повчань духовних наставників, то в державі панували мир і згода, нація процвітала. Коли ж нехтували ними, то країна зазнавала багатьох лих.

* * *

Отакі процеси відбувалися 1025 літ тому в нашій країні! А задумаймося над сучасними суспільними й релігійними процесами. Тут бачимо величезну проблему... Щораз більше сучасне суспільство відходить від засад християнства, щораз більше негативних, диявольських явищ спостерігаємо в цьому світі.

Основна причина цих явищ криється у незнанні сучасниками Творця всього світу і його основоположних для добра законів. Атеїстична система совєтської держави позбавила кілька поколінь громадян України знань про Господа Бога. Релігія заважала комуністичній ідеології, якій треба було позбутися засад моралі і совісті, щоб вершити свої беззаконня. Чи не тому носії тієї ідеології і зараз піднімають галас проти вивчення релігії в школах? Бояться, що їхні нащадки почнуть виконувати заповіді «Не убий», «Не свідчи ложно», «Не привласнюй чужого»? Не буде тоді кому продовжувати їхні чорні справи...

Натомість, обов'язком усіх, хто прагне справедливості й загального добра, є повернення до християнських засад, чого найбільше бракує людям у наш час. Народ, який понад тисячоліття вважається християнським, через незнання основ християнського вчення стрімко скочується до аморальності, злочинності, несправедливості й жорстокості...

У релігійному невігластві криється першопричина кризи моральності, яка породжує всі інші кризи.

До того ж зраджуються заповіти нашого великого Князя Володимира, котрий охрестив Київську Русь і віддав український народ під опіку Всевишнього Творця. А чи може народ-відступник сподіватися на щасливе життя?

Тож найважливішими у відзначенні знакового ювілею мають стати заходи з ліквідації релігійної неграмотності. Не достатньо пишними урочистостями, піснями й виставками відзначати доленосний ювілей – слід по-справжньому повернутися до християнства. Для цього необхідно ввести вчення про Бога та Божі закони у всю систему освіти. Варто взяти за приклад вивчення релігії, яким воно було у довоєнній Галичині, коли у шкільних і гімназійних свідоцтвах предмет релігії стояв на першому місці.

Всі ми прагнемо для своїх дітей різнобічного знання та пізнання. То чому ж вони позбавлені можливості вчити теологію, як вивчають біологію, психологію, філологію? Чому вивчають закони природи й суспільства, а позбавлені знань про їхнього Творця?

Не можна приймати аргумент, що тепер так не прийнято у світі. На який світ хочемо рівнятися? На Америку та Західну Європу, де бачимо стільки аморальності й злочинності? Хіба не краще відновити власну, колись так високу, моральність і духовність? Також не приймаймо аргументу, що вивчати релігію не варто через існування багатьох конфесій. Творець Всесвіту – єдиний, і вчення про нього може бути понадконфесійним! Проте сучасні релігійно неграмотні керівники держави й чиновники не відають про це і позбавляють наступні покоління можливості знати основну науку.

Хотілося б порадити всім посадовим особам пройти короткий релігійний всеобуч, щоб надолужити те, чого їх позбавила пануюча раніше безбожна й злочинна система, яка затуманювала всіх комуністичним гаслом «релігія – опіум народу». Пожинаємо плоди багаторічного виховання суспільства войовничим атеїзмом. Тож не повинні дивуватися сучасним негараздам. Людська природа мусить мати якийсь духовний стержень. І коли її позбавили духовного культу, вона собі знаходить культ сили, культ грошей, культ різноманітного дурману.

Чому колись повсюдно примусово читались лекції про відсутність Бога, (і цим керувала держава під проводом злочинної партії!), а тепер нічого з боку державних та

освітніх чинників не робиться, щоб реабілітувати релігію в людських умах? Чому державні чинники, славлячи великого Князя Володимира, не наслідують його прикладу?

Дві тисячі літ тому Господь послав нам свого Сина-чоловіка, який дав людству вичерпну науку про добро і зло, а до нас вона ніяк не може дійти! Лишень уявімо собі: коли б кожен громадянин дотримувався таких простих і гуманних заповідей, як «Не вбий», «Не свідчи ложно», «Не посягай на чужу власність», «Не затримуй платню», «Люби ближнього свого, як себе самого» тощо – яким ідеальним стало б людське суспільство!

Вчення про основну суть людського існування трактують, як якийсь міф. І чим більшим релігійним невігласом є індивід, тим впевненіше твердить про свою правоту. Воістину, кого Бог хоче покарати, тому розум відбирає!

Не позбавляймо самі себе розуму! Добиваймося від Держави забезпечення здобуття всіма громадянами знання про Творця усього сущого та про вчення Ісуса Христа, яке прийшло до нас 1025 літ тому і яке тепер так занепало в Україні.

Предмет теології повинен посісти таке ж поважне місце в освіті, як посідає філософія. Лише допомігши людям пізнати Бога та Його закони, вичерпні й універсальні, оздоровимо наше суспільство. Зрозуміймо, що лише морально-здорове суспільство здатне створити міцну, справедливу Державу!

Тож на відзначення 1025-ліття Хрещення Русі зробімо крок до пізнання Христового вчення, даймо всім людям знання про Бога!

І не треба винаходити якісь новітні науки й закони, не треба намагатися бути мудрішими за Господа Бога. Бо це ні до чого доброго не призводить.

Для прикладу, навіщо видумувати якийсь предмет так званої толерантності, який тепер входить у освітню моду. Чого доброго він навчить? Бути толерантним до сьогоднішніх гріхів, як от до абортів, до одностатевих шлюбів та інших збочень? Навіщо обстоювати свободу до гріхів? Так згодом можна дійти до толеризації різних маніакальних злочинів, трактуючи їх як потребу хворого індивіда! Христова ж наука нагадує, що не можна мовчати на гріх, не можна до гріха заохочувати. Тож задумаймося над цим!

І не біймося про це вголос говорити. А то здається, що багатьом посадовим і публічним людям бракне сміливості вголос визнавати Всевишнього Творця і слідувати його заповідям. Бо як інакше пояснити, що люди, які вважають себе християнами, соромляться вести християнським шляхом свою країну? Прикриваються облудними словами про демократію, свободу совісті, а насправді боятся розірвати пута силоміць насадженого атеїзму. Атеїзму, що є добровільною сліпотою, бо як інакше назвати тих, хто говорить про закони природи і закони суспільного розвитку, не задумуючись, хто ж створив, видав ці закони.

Та чи ми, будуючи і відвідуючи численні храми, йдемо тим шляхом, який вказав Великий Князь, чи розуміємо потребу жити з Богом, виконувати Божі Заповіді?! Чи не пора вже усвідомити головну причину всіх негараздів сучасного суспільства і, не чекаючи, що хтось знову навертатиме нас на правильну путь, взятися за самоочищення й відновлення себе і всього люду?

Пора вже зліквідувати релігійну неграмотність, вникнути у вчення Христа, засвоїти його і застосовувати у всіх сферах життя! Тоді зникнуть і всі негаразди: обман, шахрайство, злодійства, розбої, гріхи, які чинять люди, що не знають Бога, а обрали собі за ідола гроші й розкіш.

Коротше кажучи, час не лише відзначати ювілей Хрещення України, а й жити по-християнськи! ■

Лідія КУПЧИК,
голова Львівської міської організації
Всеукраїнської Ліги Українських Жінок

КОРОТКА ІСТОРІЯ УГКЦ

Віталій КОВАЛИШИН

Початки християнства на українських землях сягають апостольських часів. Щоправда, наше церковне життя тоді ще не набуло організованих форм, але важливе значення має літописне свідчення про євангельську місію на наших землях апостола св. Андрія Первозванного та його благословення для київських гір.

Наприкінці I ст. на Кримському півострові в Херсонесі проповідував християнство і був замучений за віру священномученик Климент Папа Римський.

Св. Іван Золотоустий (+407) у своїх «Коментарях до Євангелія від Матея» зауважував, що «... і скіфи, і сармати, ... перекладаючи Святе Письмо кожні на свою мову, філософствують про ці словеса». Св. Єронім (+420) наголошував, що «холодна Скіфія кипить жаром віри». Існують згадки про участь у I Вселенському Соборі (325) єпископів Босфору та Корсуня.

У VII-IX ст. деякі слов'янські володарі запроваджували християнство в межах своїх володінь і тим торували шлях до загальнодержавного утвердження Христової віри. Відомою подією з цього ряду було хрещення на переломі VIII та IX століть новгородського князя Бравлина в Сурожі (сучасний Судак) в Криму.

Київський каган (князь) Аскольд вважав запровадження візантійського християнства як державної релігії за найважливіший і найперспективніший захід. У 860 р. за Константинопольського Патріарха Фотія та імператора Костянтина Багрянородного відбулося перше хрещення Русі. У 863 р. була заснована Руська митрополія під проводом митрополита Михайла Сирина та шістьох єпископів. Взимку 860-

861 рр. просвітитель слов'ян святий рівноапостольний Кирило (Філософ) під час своєї хозарської місії мав нагоду бачити в Херсонесі «Євангеліє та Псалтир, руськими письменами писані».

У 954 р. прийняла християнство Блаженна Ольга княгиня Київська (у Хрещенні названа Оленою).

У 988 р. Святий рівноапостольний князь Володимир (у Хрещенні – Василій) запровадив християнство в його східній (візантійсько-слов'янській) традиції як державну релігію Київської Русі. Це сталося перед тим, як великий церковний розкол 1054 р. розділив християнський Схід і Захід. Київська Митрополія була підпорядкованою Патріархові Константинопольському, проте ця Церква продовжувала підтримувати зв'язки із латинським Заходом і його Патріархом – Папою Римським.

За князювання Ярослава Мудрого, у 1051 р., на митрополичий престол був поставлений руський митрополит Іларіон. Цього ж року преподобний Антоній Печерський заснував Києво-Печерський монастир, а преподобний Теодосій, що був місцевого походження, збагатив духовне життя благодаттю монашого уставу. На цей період також припадає початок церковного почитання святих нашої землі

– мучеників Бориса і Гліба (у Хрещенні названих Романом і Давидом). У 1147 р. митрополичу катедру в Києві посів наступний русич – Клим Смолятич. У X-XII століттях Київ стає одним із найбільших духовно-культурних центрів тодішнього християнського світу.

На початку XIV століття Патріарх Константинопольський засновує Галицьку Мирополію.

Незважаючи на те, що між Константинополем та Римом існували суперечності, київські ієрархи намагалися зберегти християнську єдність. У 1095 р. було встановлено празник на честь перенесення до міста Барі в Італії чесних мощей св. Миколая Мирлікійського Чудотворця. Посланці з Русі брали участь у соборах Західної Церкви в Ліоні (1245) та Констанці (1418 р.). Сам київський митрополит Ісидор разом з Патріархом Константинопольським Йосифом II був одним з ініціаторів Флорентійської унії (1439).

Починаючи з початку XIV століття, на північ від Києва в Москві сформувався та зміцнів новий церковно-державний осередок. Московська Церква відмовилася визнати Флорентійську унію і відокремилась від давньої митрополії в Києві, проголосивши свою автокефалію (самоврядування) у 1448 р. У 1589 р. Церква в Москві здобула статус патріархату. У 1458 р. Митрополитом Київським і всієї Русі з благословення Папи Римського стає Йосиф Болгаринович, визнаний і Патріархом Константинопольським.

Берестейська унія 1596 р.

Як результат тривалого процесу унійних змагань Синод єпископів Київської митрополії під проводом Митрополита Михайла Рогози приймає рішення перейти під юрисдикцію Римського престолу, забезпечивши при цьому збереження східної християнської Традиції і власної Церковної та етно-культурної самобутності. Таку модель Церковної єдності було утверджено на соборі 1596 року в Бересті, від якого й починається інституційне існування УГКЦ.

У 1646 р. Мукачівська та Пряшівська єпархії проголосили «Ужгородську унію», яка стала опорою для збереження української релігійної та культурної ідентичності в умовах чужоземної окупації.

У 1620 р., через внутрішній розкол в середовищі ієрархії та вірних, єрусалимський Патріарх Теофан висвятив на Митрополита Київського Йова Борецького та шістьох єпископів. У 30-40-х рр.. XVII ст. спроби Митрополитів Йосифа Велямина Рутського та Петра Могили примирення «Русі з Руссю», скликання спільного Собору та проголошення Київського Патріархату закінчилися невдачею. Невдовзі православна

Київська митрополія була підпорядкована Московському патріархатові (1686) й перетворена на звичайну єпархію в процесі послідовної, жорстокої уніфікаційної та русифікаторської політики царату.

З розвитком російської імперії посилювались і репресії проти Унії та насильницьке навернення вірних на одержавлене російське православ'я (1772, 1795, 1839, 1876). Пратулинські мученики стали символом стійкості холмських українців у батьківській вірі. Не кращою була доля в Росії й для православних українців. За висловом історика Дмитра Дорошенка «До нового XIX ст. український народ перейшов позбавлений не тільки свого автономного устрою, своєї школи, але й своєї національної Церкви. Над його духовним життям залягла темна ніч».

Незадоволення в Україні тісною пов'язаністю Російської Православної Церкви з імперською владою та з великоросійськими національними інтересами привело до зародження «україно-фільської» течії, яка після російської революції 1917 року переросла в організований рух за автокефалію українського православ'я. Спроби проголошення Української Православної Автокефальної Церкви у 1920-х та в 1940-х рр. натрапили на рішучий спротив та репресії з боку радянської влади.

У 1808 р. у Львові була створена греко-католицька Галицька Митрополія. З ініціативи Галицького митрополита Михайла Левицького започатковано процес відродження української церковної та народної мови. «Головна Руська Рада», створена в 1848 р. у Львові й очолена єпископом Григорієм Яхимовичем (Галицький Митрополит в 1860-1863 рр.), висунула перед австрійським урядом вимогу про автономію для Східної Галичини.

8 грудня 1868 року греко-католицький священик Степан Качала виступив засновником культурно-освітнього товариства «Просвіта», яке ширило українську освіту й національну свідомість в Україні й на поселеннях.

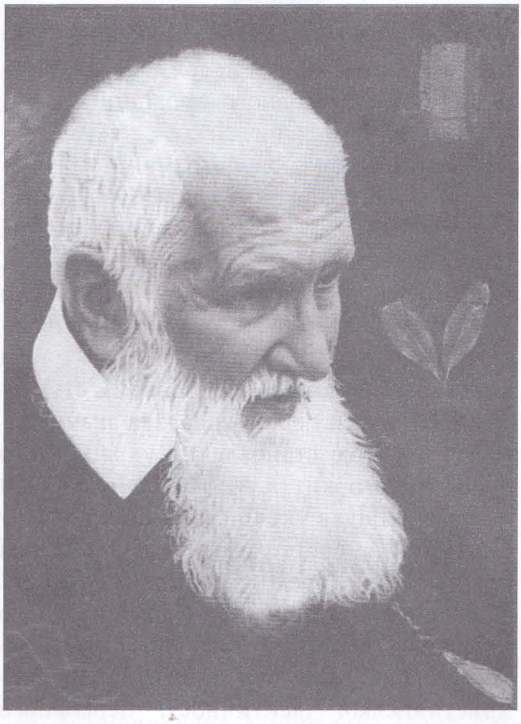

Світлою сторінкою вписана в історію нашої Церкви діяльність Митрополита Йосифа Сембратовича (1870-1882 рр.) щодо морального, фізичного та економічного оздоровлення в Галичині, створення братств та товариств тверезості. Основи для духовного і матеріального піднесення Галичини було закладено в його посланні «Про велику гідність людини» (1876 р.).

Тривожні часи XX ст.

На порозі XX ст. Греко-Католицька Церква в Галичині удостоїлася визначної постаті митрополита Андрея Шептицького (1901-1944). На час його пастирського служіння припадають тривожні часи двох світових воєн та семиразової зміни

політичних режимів. За цей період, завдяки його жертовній посваті та талантам церковного і народного провідника, ГКЦ досягнула найбільших висот за весь дотеперішній період свого історичного розвитку. Його стараннями відкрито семінарії для підготовки духовенства в Станіславові (тепер – Івано-Франківськ) та Перемишлі, засновувалися українські школи, бурси для молоді, шпиталі, сиротинці, надавалася підтримка українському мистецтву та культурі та допомога обдарованим студентам. ГКЦ у цей період вкладала значні фінанси з метою становлення українського економічного життя. Митрополит Андрей вперше відвідав українських поселенців у Північній Америці та заснував для їхньої духовної опіки греко-католицьку ієрархію. Він відновив автентичні форми східного чернецтва, дбав про подолання латинізаторських впливів та відновлення східнохристиянської ідентичності церковного життя. На початку минулого століття він виступив як зачинатель міжцерковного діалогу сучасних українських церков – спадкоємниць Хрещення святого Володимира, щоби наблизити час їхнього єднання навколо престолу Митрополита Київського. Саме оновлена ГКЦ, на думку Митрополита, мала б бути не перешкодою, але головною сполучною ланкою у відновленні сопричастя між християнським Сходом і Заходом.

Наступником Митрополита Андрея після його смерті 1 листопада 1944 року став Йосиф Сліпий (1944-1984). Він належав до найближчих сподвижників Митрополита Андрея як довголітній ректор Львівської семінарії та Богословської Академії (1928-1944) та єпископ з правом з наступництва (1939 р.).

На цей час припадає початок жорстоких переслідувань ГКЦ як в Радянському Союзі так і в усіх інших країнах-сателітах тоталітарного режиму. 11 квітня 1945 року радянська влада заарештувала Архиєпископа Йосифа Сліпого, а згодом було репресовано і всіх інших владик. У березні 1946 року у Львові відбувся псевдособор, на якому проголошено ліквідацію УГКЦ, значну частину її майна передано Російській Православній Церкві, а вірних та духовенство насильно змушували зрікатися своєї віри. Свідками вірності Христові та українській Церкві стали мільйони жертв новітніх переслідувань: єпископи, священики і миряни, монахи і монахині. Під час свого Пастирського візиту в Україну в 2001 р. Святіший отець Іван Павло II проголосив блаженними 28 новомучеників нашої Церкви.

В 1946-1989 рр. УГКЦ була змушена діяти в підпіллі. Провід Церкви продовжував здійснювати Митрополит Йосиф Сліпий протягом довгих 18 років свого тюремного ув'язнення. Після його звільнення в 1963 р. завдяки старанням папи Івана XXIII в 1964 р. підпільну Церкву в Україні очолив ісповідник віри Митрополит Володимир Стернюк. Незважаючи на всі зусилля безбожного режиму, під проводом підпільної ієрархії продовжувалося церковне життя на Батьківщині та в місцях заслань: діяли підпільні семінарії та монастирі, зроджувалися нові покликання до священичого та монашого життя.

Завдячуючи твердій волі та невтомній праці Митрополита Йосифа Сліпого, після його насильного вивезення за межі України значно пожвавилося церковне життя на українських поселеннях на Заході. Митрополит брав участь у II Ватиканському Соборі (1962-1965), на якому виступив з пропозицією про довершення церковної структури ГКЦ Патріаршим устроєм, будує Патріарший собор Святої Софії в Римі та засновує Український Католицький Університет священномученика Климен-

та, папи Римського. Наполегливі старання ієрархії та вірних з метою збереження церковної ідентичності були увінчані в 1975 р., коли Кардинал Йосиф Сліпий прийняв титул Патріарха.

Наступником Патріарха Йосифа, Верховного Архиєпископа УГКЦ і Кардинала став Мирослав-Іван Любачівський (1984-2000).

Вихід з підпілля

З середини 80-х років в Україні розпочався процес відродження УГКЦ, очолюваний Митрополитом Володимиром Стернюком та підпільною ієрархією. Переломними подіями були багатотисячний молитовний похід у Львові до Собору Святого Юра 17 вересня 1989 р. з вимогою легалізації УГКЦ в Радянському Союзі і зустріч Папи Івана Павла II з главою СРСР Михайлом Горбачовим в грудні цього ж року. Ці події дали початок відродженню легальної структури УГКЦ, віднові монашого життя, процесу повернення відібраних святинь, відбудові системи духовної освіти. За короткий час відновлено діяльність єпархіальних семінарій та Львівської Богословської Академії, розгорнулася видавнича діяльність, налагоджено співпрацю зі школою та душпастирство молоді, у війську. На жаль, початок 90-х років був позначений міжконфесійним протистоянням на тлі майнових суперечок, ускладнений розколом всередині українського православ'я. У 90-х рр. була відновлена єпархіальна структура та створено Києво-Вишгородський екзархат.

У 1996 р. єпископом-помічником Глави УГКЦ обрано єпископа Любомира Гузара, а після смерті 14 грудня 2000 р. Верховного Архиєпископа Мирослава Івана Кардинала Любачівського Синод Єпископів УГКЦ обрав Владику Любомира його наступником.

Важливе місце в житті Церкви мали Патріарші Собори УГКЦ (1996, 1998, 2002) з метою обговорення усією церковною спільнотою найважливіших питань релігійного і суспільного життя: навчання і виховання у вірі, духовного відродження та соціального служіння.

Під час історичного візиту Івана Павла II в Україну в 2001 р., численних молитовних зустрічей з ним у Києві та Львові, в повній мірі виявився благодатний вплив відновленої Церкви на українське суспільство, її значний духовний потенціал та міжнародний авторитет.

У 2002 р. Синод Єпископів УГКЦ прийняв рішення про перенесення Патріаршого престолу нашої Церкви до столиці України та будову в Києві Патріаршого собору. ■

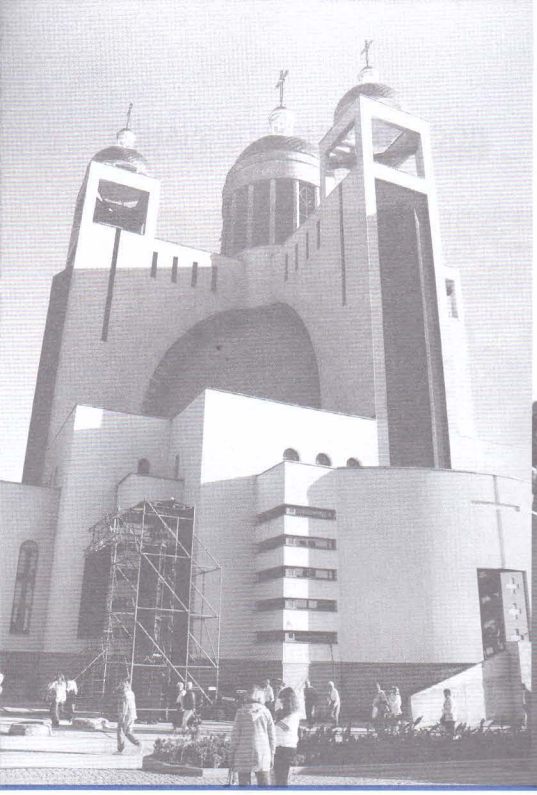

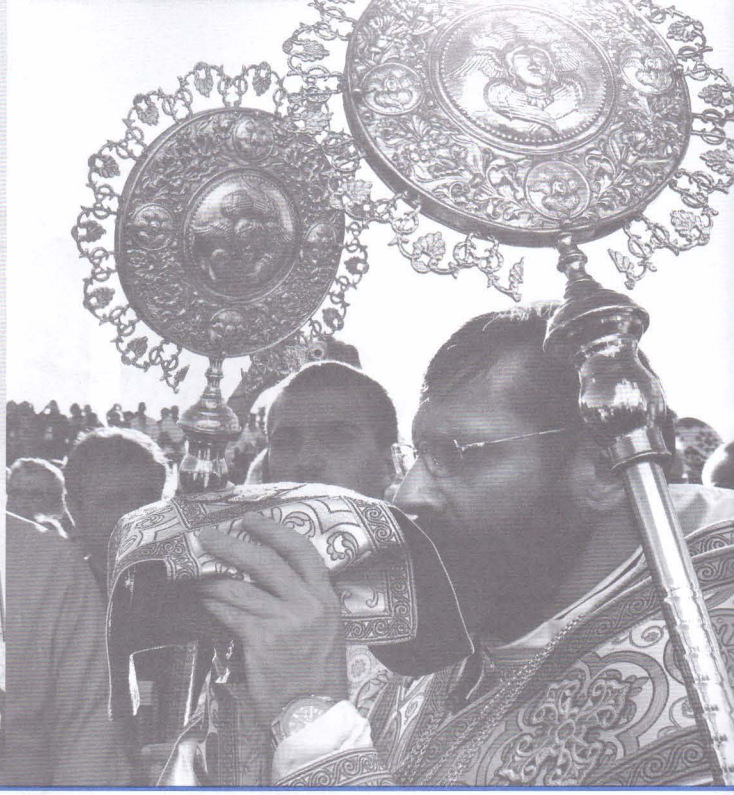

ОСВЯЧЕННЯ ПАТРІАРШОГО СОБОРУ ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО УГКЦ В КИЄВІ

18 серпня з нагоди 1025-річчя Хрещення України-Русі відбулася історична подія в житті Української Греко-Католицької Церкви – Отець і Глава Церкви Блаженніший Святослав (Шевчук) освятив головний храм греко-католиків – Патріарший собор Воскресіння Христового.

«Цей Собор є видимим знаком єдності й соборності нашої Церкви як в Україні, так і далеко поза її межами. Ми будували його всі разом – цеглинками-пожертвами, що надходили сюди з усього світу. Цей Собор збирає усіх синів і дочок Володимирового Хрещення, закликає їх до єдності, до відновлення у вірі, до джерела небесної поживи в духовній пустелі сучасного світу», – наголосив Блаженніший Святослав у проповіді до духовенства та вірних.

Перед освяченням престолу архиєреї помили його водою з милом, червоним вином, рожевою водою. Виливаючи тричі навхрест вино на престол, Глава Церкви промовив: «Окропи мене іссопом, і очищуся, обмий мене, і стану біліший від снігу». Потім трапезу помастили миром, після чого всередину престолу Блаженніший Святослав заклав мощі святих мучеників.

«У цю трапезу ми вклали мощі цілої спільноти святих: апостолів Петра і Павла; святого Андрія Первозванного, першого з покликаних і благовісника Божого Слова на київських горах; Папи Климента Римського та Мартина, які загинули на українських кримських землях; святого священномученика Йосафата, що своєю кров'ю запечатав єдність Київської Церкви з Римським Апостольським престолом; блаженних священномучеників XX століття Миколая Чарнецького та Йосафата Коциловського», – сказав Отець і Глава Церкви.

Після освячення престолу свяченою водою окропили стіни Собору з внутрішньої

сторони. Власне цим і довершили Чин освячення храму.

У Богослужінні взяли участь офіційні делегації від Римо-Католицької Церкви та Східних католицьких церков. Римо-католицьку Церкву представили: Кардинал Аюдріс Юзас Бачкіс – Архиєпископ-емерит Вільнюса – Папський легат; Кардинал Тімоті Долан – Архиєпископ Нью-Йорка, Президент Американської єпископської конференції; Архиєпископ Томас Едвард Галліксон – Апостольський нунцій в Україні; Архиєпископ Ричард Смит – Архиєпископ Едмонтона, Президент Канадської єпископської конференції; Архиєпископ Станіслав Будзік – Архиєпископ Любліна, представник Польської єпископської конференції; Архиєпископ Петро Мальчук – представник Римо-католицької Церкви в Україні; Владика Ґерхард Файґе – єпископ Магдебургу, представник Німецької єпископської конференції.

Від Східних католицьких церков були присутні Владика Мілан Шашік – єпарх Мукачівський; Владика Фюлоп Кочіш – єпарх Хайдудорога Угорської греко-католицької церкви; Владика Донато Олів'єро – єпарх Лунгро, Італо-албанської Церкви (Італія); Владика Юрій Джуджар – Апостольський екзарх для греко-католиків Сербії та Чорногорії; Владика Ладіслав Гучко – Апостольський екзарх для католиків візантійського обряду Чеської Республіки; Ставрофорний Протієрей Михайло Стахнек – делегат Владики Кекіча з Боснії та Герцеговини.

Також на освяченні були представники благодійних організацій: Монс. Джон Козар – президент «Кневи» (США); п. Карл Ітю – президент «Кневи» (Канада); о. Штефан Дартман – президент «Реновабісу» (Німеччина); п. Йоганес Фрайхер Хеерман фон Зюдвік – президент «Церкви в потребі» (Німеччина); п. Майкл Оконор – представник Верховного Лицаря «Лицарів Колумба» (США).

На прощу з нагоди освячення собору прибули вірні з усіх континентів світу, різних міст і сіл України. Загалом за попередніми підрахунками прибуло 18 тисяч прочан.

Вірні під час Богослужіння відновили хресні обіти. ■

Департамент інформації УГКЦ

МИР, МИР, МИР!

(ІНТЕРВ'Ю ПРО МЕДЖУГОР'Є З О. ІГНАТІЄМ МОСКАЛЮКОМ, ЧСВВ, НАСТОЯТЕЛЕМ МОНАСТИРЯ СВЯТОГО ЮРІЯ В ЧЕРВОНОГРАДІ)

Для багатьох людей із різних країн світу, багатих і бідних, найріднішим на Землі місцем стало Меджугор'є. Це містечко в Боснії та Герцеговині, де приблизно 4 тисячі мешканців, щорічно відвідує близько мільйона християн різних конфесій. Значна частина духовних осіб і мирян вірить, що вже більше 31-го року тут об'являється Пресвята Діва Марія.

Зі своїми парафіянами не раз побував у Меджугор'ї о. Ігнатій Москалюк, ЧСВВ, Ігумен Червоноградського монастиря Святого Юрія. Отож я попросив його розповісти про це місце.

Отче Ігнатію, розкажіть, будь ласка, що спонукало Вас поїхати до Меджугор'я?

Дуже багато разів я чув про Меджугор'є, про об'явлення Божої Матері, і багато разів постановляв поїхати в це місце. Були різні перешкоди, труднощі, але у 2012 р. так Господь допоміг мені, що я тричі побував у Меджугор'ї: у травні – з паломниками з Червонограда, у липні – на священичих реколекціях і в жовтні – знову з паломниками з Червонограда.

Коли вперше я відвідав Меджугор'є, то зрозумів, що це місце особливе. Особливе чим? Особливе тим, що в цьому місці кожна людина відчуває спокій і мир. Мир, який дає Бог. Сьогодні у світі людині бракує миру. Вона його не знаходить. І лише тоді зможе його знайти, коли зрозуміє те, що робить у своєму житті неправильно, та коли все це виправить або буде принаймні старатися виправити своє життя. О тоді вона отримає мир.

У Меджугор'ї людина переосмислює своє життя в особливий спосіб, має якусь особливу силу побороти свої слабкості, зробити певні постанови та отримати цей мир.

Що Ви можете сказати про об'явлення Пресвятої Богородиці?

Вже 31 рік Пресвята Діва Марія приходить до цього малесенького містечка в Боснії та Герцеговині. І в першому посланні шістьом дітям Вона сказала: «Мир, мир, мир!» І щоразу, коли Діва Марія приходить до дітей і через них передає послання цілому світу, Вона просить про таке: найперше – це щоденна молитва, щоб люди не забували щодня молитися, щоби відвідували недільні Богослужіння; щомісячна Сповідь; а також взаємне прощення, щоб ніхто не тримав образи один на одного. І власне це допомагає зрозуміти людині сенс свого життя. І тому так багато людей приїжджають у Меджугор'є.

Що Ви відчували під час цього паломництва?

Я б краще так сказав: не що я відчував, а що переосмислив, бо почуття час від часу зраджують людину. Бог дав людині розум, щоби вона оцінювала певні речі, аналізувала. Переосмислив я немало, побачив свої недоліки, зробив певні висновки. І прошу Бога та Пречисту Діву Марію, щоби допомогли мені виправити мої недомагання.

Скажіть, будь ласка, що, на Вашу думку, є найважливішим у Меджугор'ї?

Багато людей старається приїхати в Меджугор'є з наміром побачити якесь чудо. Але найбільше чудо Меджугор'я – це те, що людина повертається додому після цього паломництва з великими змінами у

своєму житті. Можливо, ці зміни відразу непомітно, тому що людське серце не можливо побачити. Власне найбільше чудо – коли людина, приїхавши в Меджугор'є однією, повертається іншою. Навернення людини – це найбільше чудо.

Отче, а до чого на цій землі закликають священики?

Завдання кожного священика – допомогти людині йти по дорозі, яка провадить її до Бога. Бо тільки та людина є щасливою, яка йде дорогою до Бога. На Землі кожен бажає бути щасливим. І коли людина збагне, що правдиве щастя є тільки з Богом і в Бозі, тоді вона буде щаслива. Оце власне і є найважливіше – дати людині Бога. Бо нічого немає важливішого в житті людини, ніж привести її до радості, любові, привести людину до внутрішнього миру, спокою, який все ж таки в кінцевому результаті дає тільки Бог.

Вже більше 31-го року християни свідчать, що в Меджугор'ї Пресвята Діва Марія змінила їхнє життя. Чи Ви помітили зміни на Вашій парафії після того, як почали організовувати поїздки до Меджугор'я?

Якби всі парафіяни поїхали до Меджугор'я, я міг би сказати про парафію в загальному, але могла поїхати лише маленька частина парафіян монастиря Святого Юрія. І цього мені вистачить, щоб зробити висновки. Адже зустрічався з цими людьми і можу твердо сказати, що їхнє життя почало змінюватися. Про це свідчать не тільки люди, які були в Меджугор'ї, але свідчать їхні родини, їхні близькі, друзі чи знайомі. Багато чого вони в цих людях не впізнають, кажуть, що людина стала іншою – добрішою. Вона стала чулою на болі свого ближнього. Вона стала такою ранимою, коли відчуває, що ближній потребує її допомоги. Іншими словами можу сказати: що ці люди, які були в Меджугор'ї, почали більше жити живим Богом тут на місці. Адже людина, яка пережила цього Бога в Меджугор'ї за допомогою Божої Матері, продовжує ним жити і тепер у своїй родині, у сім'ї. Ці люди стали активнішими, радіснішими. На їхніх обличчях можна помітити усмішку, але таку правдиву усмішку радості. Так що зміни, можу сказати, є.

Отче Ігнатію, що б Ви хотіли побажати нашим читачам?

Кажуть: «Краще один раз побачити, ніж сто разів почути». Моя думка така: якщо будете мати таку можливість, – вам допоможуть і кошти, – якщо будете мати все необхідне, то обов'язково постарайтеся пережити у своєму житті те, що переживають інші. Так, як сказав колись у IV ст. св. Августин: Поставив собі запитання: «Августине, подивися – той може, той може, а чому не ти? Ти що, гірший від інших?» Те саме кажу і вам: спробуйте і подивіться, який добрий є Господь! ■

Інтерв'ю підготував Тарас ШМИГЕЛЬ

ПАНІ МАРІЯ РЕПКО-ВУЙЦІК (1910-2013)

Її життєве кредо – це віра в Бога, музика, спів... і приклад для мирян...

23 липня 2013 р. на 104-му році життя упокоїлася в Бозі п. Марія Репко-Вуйцік, активний член Апостольства Молитви і почесна Голова Марійської дружини пань при церкві Св. Онуфрія у Львові.

Марія Репко народилася 7 березня 1910 р. у с. Желдець Жовківського повіту на Львівщині у селянській родині. Мати Параскевія (з дому Чех), домогосподарка, вільно володіла німецькою; батько Микола Репко, майстер на всі руки, добре знав іноземні мови: німецьку, польську, єврейську. Батьки – дуже віруючі та практикуючі греко-католики. Мама дуже любила Церкву, ходила на відпусти. Маленькій Марії батьки привили велику любов до релігії. Село, де зростала Марічка, було недалеко від лісу, і вона дуже любила милуватися природою, співом пташок, красою рідного краю. У школі вчилася дуже добре, була акуратна і старанна, особливо захоплювалася співом. Спів для неї був понад усе.

Коли померли батьки, Марія поїхала до Львова, де тоді жила старша сестра Анна. Сестра запропонувала Марії шукати працю у місті Львові і тут залишитися. «Щоб шукати працю потрібно піти до церкви і висповідатися, прийняти Святе Причастя і з Богом шукати працю» – так думала Марія. Вперше, коли вона зайшла до церкви Святого Онуфрія у Львові, її вразив ангельський спів хору і вона сильно заплакала та почала говорити: «Матінко Божа, це не люди співають, але ангели. Якби я туди дісталася, я б їм ноги цілувала». Поглянула вона, а в сповідальниці сидить священик. Почала сповідь: «Я приїхала до Львова і буду шукати роботу». Священик звернувся до неї з такими словами: «Доньцю, може ти голодна, може ти хочеш їсти, може не маєш де переночувати, я тобі дам адресу». Пані Марія відповіла, що мешкає у сестри. – Дитино, прийди, – сказав отець; я тебе запишу до братства. Прийдеш? – Прийду, – відповіла Марія. На другий раз отець записав її до Апостольства Молитви і до інструктора, щоб приготувалася до Марійської Конгрегації. Ця підготовка мала тривати рік, але п. Марію прийняли швидше. Цей найщасливіший момент її життя відбувся 24 травня 1931 року. Тоді й почалася активна діяльність п. Марії у церкві. При храмі Святого Онуфрія було два хори: «Звук» та мішаний хор. Марія Репко співала у хорі молоді «Звук», який мав велику популярність, а також і в мішаному хорі. Пані Марія не могла пережити, щоб у цьому хорі не співати, хор для неї був хлібом насушним, без якого не могла жити.

Брат-монах Теоктист Довірак, ЧСВВ, диригував мішаним хором (був музикантом і диригентом). Це була освічена, толерантна і надзвичайно інтелігентна особа, чернець

з покликання, аскет. Брат Теоктист відіграв важливу роль у духовному формуванні п. Марії Репко. Пані Марія, де тільки могла, намагалася всіх залучити до активного духовного життя, вона горіла любов'ю до Бога.

Марійською Дружиною молоді керував о. Йосиф Лучинський, ЧСВВ. При церкві було ще одне славне товариство Марійська Дружина пань, провідником якого був о. Іриней Назарко, ЧСВВ. Це був час повної радості. Тоді говорили: прийти до церкви Св. Онуфрія у Львові – це така велика радість, що важко передати словами.

Пані Марія проживала у Львові та вчилася у педучилищі по вулиці Валовій. Бог обдарував її великою любов'ю до співу. Ходили чутки, що священиків заарештують, церкву закриють, але цьому не йняли віри. Священиків заарештували, монастир закрили. О. Іриней дістався поза межі України, згодом, у журналі «Патріархат» повідомлялося, що там, де зупинявся о. Іриней Назарко, відразу створювалися Марійські Дружини.

Тоді дорога до Бога п. Марії продовжувалася у римо-католицькій катедрі, де вона співала в хорі більше 40 років. Тут доводилося співати спочатку все латинською. Її сповідником тоді став о. Рафаїл Керницький, з 1994 р. – владика.

У час підпілля в хаті відбувалися події, у які сьогодні важко повірити. Її помешкання стало церквою, все, що було потрібно, виконував Ісус Утаєний, Він переселився до помешкання п. Марії. Про це знають, але не всі. Помешкання п. Марії було справжнім оазисом духовності. Тут збиралися друзі, знайомі, сусіди: Сповідь, Служба Божа, Святе Причастя, опісля – спільна трапеза, можливість зустрітись і поспілкуватися з духовним отцем, тепла атмосфера побожних розмов, духовний спів. П. Марію без перебільшення можна назвати добрим ангелом-охоронцем будинку, в якому вона проживала. Пані Вуйцікова (так називали її сусіди) завжди поспішала до праці чи на молитву, уникала зайвих беззмістовних розмов. Молитва і праця, як два крила, були рушієм її життя.

За посередництвом п. Марії вірні мали можливість підтримувати зв'язок зі священиком, брати участь у Службі Божій, хрестити дітей, брати шлюб. Вона часто супроводжувала священика до хворих чи вмираючих, невтомно катехизувала, популяризувала церковні товариства, з її уст багато вірних в часи підпілля вперше почули про Апостольство Молитви та інші церковні організації.

Плекала набожність до Пречистої Діви Марії, святого Йосифа, Архангела Михаїла, часто з вдячністю згадувала оздоровлення біля чудотворної ікони Гошівської Богородиці. *«О Маріє, без гріха зачата, молись за нас, що до Тебе прибігаємо»* – часто повторювана та люблена нею молитовна формула – джерело її невтомності та наснаги.

Настав 1990 рік. Церква вийшла з підпілля. 16 липня 1995 р. завдяки п. Марії Репко при церкві Святого Онуфрія у Львові почала діяти Марійська Дружина пань, першим провідником якої став о. Василь Зінько,ЧСВВ. Першою головою Марійської Дружини була обрана п. Марія Репко-Вуйцік. Завдяки їй з 21 вересня 2002 р. хор пань почав співати святу Літургію, молебні, коляди. Організаційні здібності і велика сила волі не полишали її до останніх днів її життя.

Покійна дуже любила товариство Марійської Дружини пань, вболівала за нього, прагнула до збільшення його членів, все життя залишалась вірною Тій, ім'я якої носила, Яку віддано любила, на честь Якої трудилася, до Якої приводила інших, в чиї руки віддала своє життя. Своїм праведним життям вона є свідченням самого Христа для нас.

Нехай її понадстолітнє життя на Землі стане яскравим прикладом в історії нашої Церкви і народу! Вічная їй пам'ять! ■

Марійська Дружина пань при церкві Святого Онуфрія у Львові

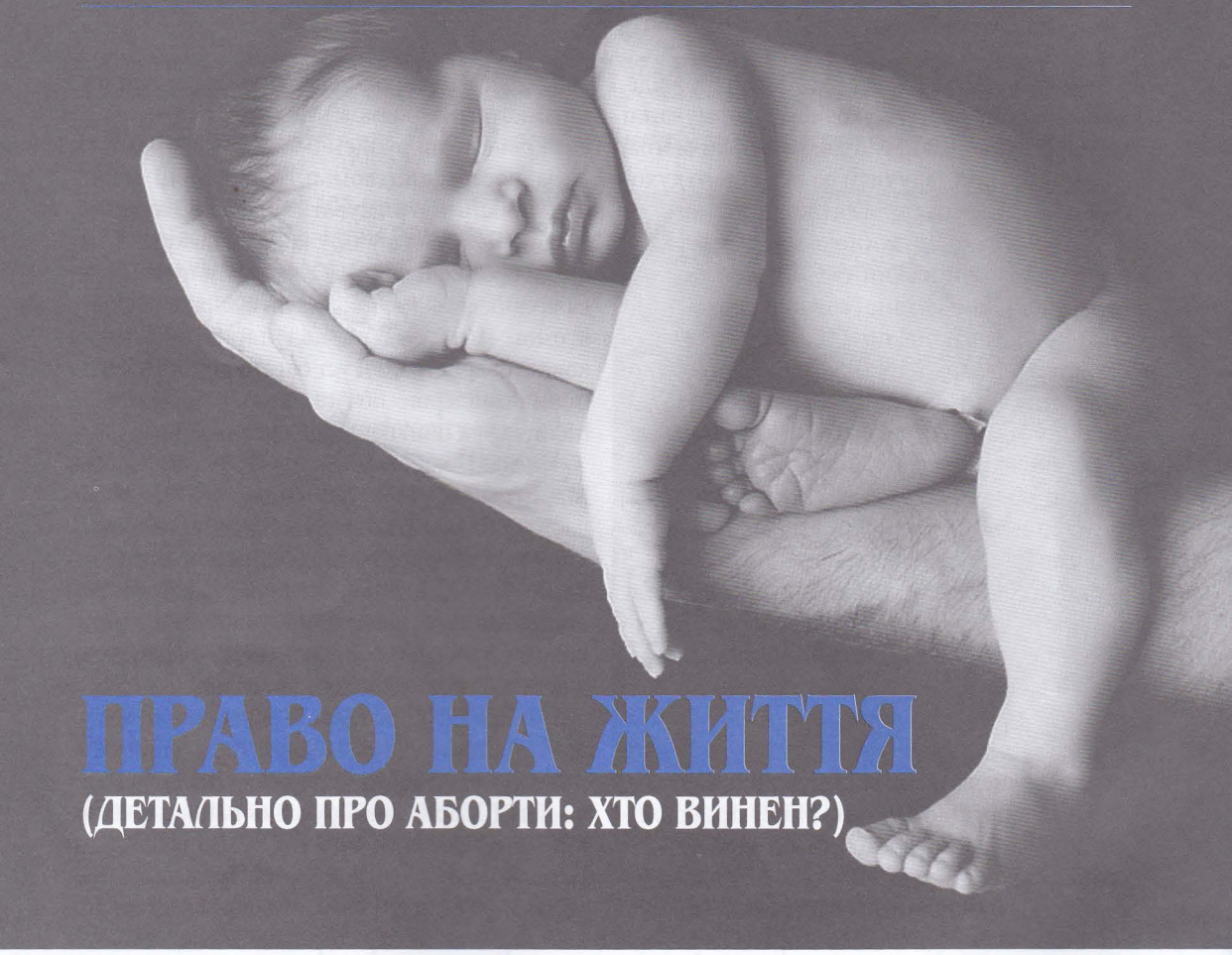

ПРАВО НА ЖИТТЯ

(ДЕТАЛЬНО ПРО АБОРТИ: ХТО ВИНЕН?)

Іван ЯР

– То що ж ви від мене хочете? – У голосі лікаря відчувалося нетерпіння.

– Ми хочемо, щоб ви припинили робити аборти, бо це є не що інше, як вбивство ненароджених дітей. – Очі дівчини дивились на нього осудливо і з викликом. Їх було троє – дві дівчини і один хлопець. Це були юнаки років під двадцять. Всі вони були активістами релігійного руху за припинення абортів і право вже зачатих дітей на народження і життя, як право, дане людині Богом і яке ніхто не смів від них забирати. Вдатися до таких рішучих дій їх змусила сумна статистика кількості операцій на штучне переривання вагітності, ознайомившись з якою, вони були просто приголомшені.

– І все? – дещо глузливо запитав лікар.

Ця іронія ще більше розпалила молодих людей. – А хіба цього мало?

– А ви, часом, не забули про те, що аборти узаконені в нашій країні і що робити такі операції входить у мої обов'язки лікаря?

– Це обов'язки не лікаря, а ката! – вигукнула запально одна з дівчат. – Людина, яка вірить в Бога і вважає себе християнином, ніколи не буде вдаватися до вбивства, тим

більше беззахисних дітей. Лікарі покликані рятувати життя, а не забирати його!

– Ката. – Повільно вимовив лікар.

– Так, ката! І вбивці. Чи знаєте ви, що плід, якого ви ріжете на шматки чи висмоктуєте за допомогою вакууму з лона матері, вже має нервові закінчення і відчуває всю ту біль смертельної тортури, не маючи можливості сказати про це? Як у вас рука піднімається робити таке, адже вас також народила мати!

Лікар встав і пройшовся по кабінету.

– Я бачу розмова перестає бути світською. – Він пильно глянув на кожного з молодих людей. Цього разу його очі дивились на них холодно і навіть з відтінком ворожості. – А тепер, любі хлопчики і дівчатка, послухайте уважно, що я вам скажу. – Він зробив наголос на слові «я». – По-перше, я не можу назвати себе практикуючим християнином, рівно як і атеїстом. По-друге, ви називаєте мене катом. Припустимо. Але кат не виносить вироку. Кат є лише виконавцем. Виконавцем того вироку, який вже винесений тій нещасній невинній жертві, як ви її називаєте, яка ще розвивається в утробі матері. Ну добре, допустимо, ви переговорили зі всіма гінекологами, акушерами і акушерками, взагалі зі всіма медиками, в тій чи іншій мірі причетними до дітородження, і переконали їх відмовитись від участі у будь-яких діях, пов'язаних з перериванням вагітності. І що, після цього жінки перестануть робити аборти? Ні, вони підуть до підпільних повитух і «акушерів», які за гроші не тільки вчинять цей, за вашими словами, акт вбивства, а й нанесуть непоправної шкоди здоров'ю матері небажаної дитини, якщо взагалі не призведуть до її смерті. То скажіть мені на милість, це і є ваш шлях вирішення цієї проблеми?

Широко відкриті очі юнаків вже не виражали тієї войовничої рішучості протистояти всім можливим аргументам лікаря, що будуть суперечити тим вимогам, з якими вони прийшли до нього. Засувавшись на своїх стільцях, вони чекали, що він скаже далі.

А лікар, зачеплений за живе, продовжував:

– Тепер, скажіть мені, а хто ж виносить цей вирок, за виконання якого ви готові мене розіп'яти? Хіба не та завагітніла мати чи батько за настійними порадами своїх власних батьків, родичів, друзів? Ви вже досить дорослі дітки, щоб знати, що сім'я, з якого в лоні жінки відбувається зачаття, не переноситься повітряно-краплинним шляхом, його не можна підчепити в транспорті чи на вулиці, його не можна випити з якоюсь рідиною чи з'їсти з якоюсь стравою. Сам фізіологічний процес зачаття є тільки наслідком. Наслідком цілого комплексу морально-етичних, соціальних, суспільних передумов, які призводять до того акту в стосунках між чоловіком і жінкою, внаслідок якого і зароджується нове і, я абсолютно згоден з вами, цілком невинне життя. І від того, як людина ставиться до таких стосунків і залежить спосіб статевого життя, який ведуть члени суспільства і, відповідно, кількість небажаних запліднень. Тобто стан нашого суспільства, ті моральні цінності, які в ньому існують і визначають всю систему його моральності. І це стосується не тільки проблеми статевих зносин, це стосується всіх сфер нашого життя.

Лікар зупинився. – Я не надто складно вам про все розповідаю? – Юнаки похитали головою.

– Вагітність внаслідок зґвалтування, – продовжував він, – є одиничною, і я зараз не хочу торкатися цього питання. Але ж в решті випадків люди свідомо йдуть на ті короткохвилеві приємності, «насолоди» один одним, які в багатьох, а в межах нашої злиденної країни – десятках тисячах

випадків – закінчуються небажаною вагітністю і абортами, або дітовбивством. А де ж суспільна і християнська мораль? На дітей, які щойно вступають у це наше спотворене життя, цілими потоками виливається з екранів телевізорів чи моніторів комп'ютерів весь той бруд нечистоти, від якого ми не хочемо їх захистити. Тих, хто ділить з цього прибутки і яких давно вже треба посадити у в'язницю за пропаганду насилля та розбещення, я вже не кажу неповнолітніх, – а дітей зовсім не хвилює моральна сторона цього питання. Так само, як і наші прогнилі і наскрізь корумповані правоохоронні органи. Але гроші, як відомо, не пахнуть.

Той лікар, який робить аборти «залетілим» підліткам чи жінкам, є лише стрілочником, який стоїть в кінці всього цього ланцюжка, і який, в силу своєї професії, є «видимим» негідником, що позбавляє невинних дітей життя. Але хочу знову повторитись – він є лише виконавцем вироку. Так, я робив аборти жінкам, але це були ще зовсім молоденькі зелені дівчата, які завагітніли і пішли на цей крок внаслідок цієї вседозволеності, яка насаджується підліткам. Вони є недосвідченими гвинтиками в руках цих аморальних мерзотників, які й пропагують всі ці насолоди в будь-який можливий спосіб, наживаючись на цьому і маючи покровителів на самих верхах наших владних структур, бо тільки маючи таких нічим не стримуваних молодих людей, з яких за будь-яке задоволення можна викачувати гроші, вони забезпечують свої прибутки. Якщо б не я зробив їм ці операції, тобто не спеціаліст, який знає, як це зробити з найменш негативними наслідками для жінки, то вони все одно це зробили б, хтозна в кого і хтозна як.

– Все одно, я вважаю, що цього не можна робити в будь-якому випадку, – не здавалась одна з дівчат.

– У будь-якому випадку..., – повторив лікар. – Гаразд, тоді в мене до вас конкретне запитання. Уявіть ситуацію: ви піддалися фізичній нарузі з боку закінчених відморозків-наркоманів, яких було, скажімо, троє. Колячись одним шприцом, вони були носіями цілого букету різних хвороб. І ось, з жахом довідавшись, що ви завагітніли від когось із них (бо ви зберігали дівичу чистоту), ви біжите до гінеколога. Через деякий час вам роблять діагностику і повідомляють, що дитина народиться з явною патологією у фізичному та психічному плані. Тобто жити буде, але це буде неповноцінний, спотворений інвалід-дебіл. Що ви будете в такому випадку робити? Виношувати плід, чи все-таки зробите аборт? Не треба, не відповідайте, я не хочу, щоб ви кривили душею.

Моральна чистота суспільства – ось, мої любі, з чого вам слід починати, бо саме тут є корінь цієї проблеми. Колись про нешлюбну вагітність говорили як про подію екстраординарну, а такі завагітнілі жінки зі встиду часто взагалі покидали рідні краї, я вже не кажу про більш трагічні випадки. І якщо вас дійсно болить ця проблема, і це не є просто тимчасова піарівська акція, то тут треба добре засукати рукави, бо нам треба міняти суспільні цінності в комплексі. А зробити це можна тільки об'єднавшись, об'єднавшись для самовідданої праці в цьому напрямку, а не для пустих партійних лозунгів з метою набрати більше голосів на виборах. Ніхто за нас цього не зробить. Повикидати цю наволоч з владних кабінетів, заборонити будь-яку рекламу, що веде до розтління тіла і душі, заборонити шкідливі програми і фільми, а то й самі телеканали, очистити Інтернет, заборонити ігри, що ведуть до психічних патологій. І не треба нікого боятись і не казати, що з цього нічого не вийде. Все вийде і все станеться так, як треба там, де є

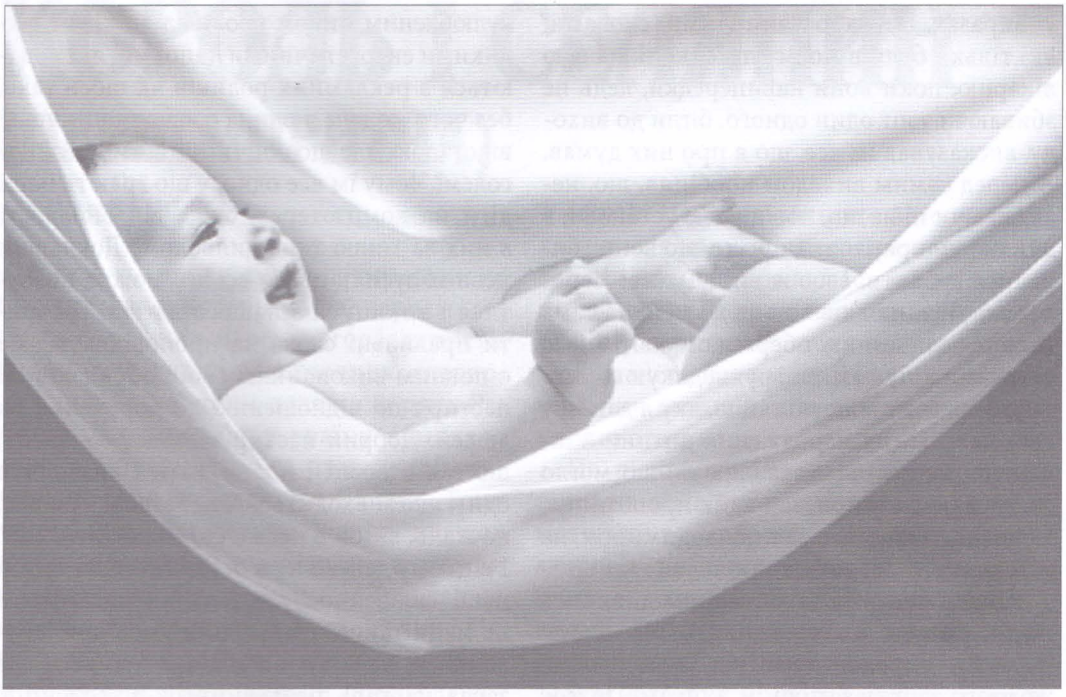

бажання і єдність, бо та нечисть сама вас боїться.

Тепер щодо релігійного аспекту цієї проблеми. А чи знаєте ви, що до мене неодноразово звертались з просьбою про переривання вагітності молоді батьки, які, я наголошую на цьому, перебували в шлюбі і для яких тодішня вагітність була просто на заваді? Чи знаєте ви, що жінки роблять аборти навіть не знімаючи хрестика з грудей? Зовні вони ведуть цілком благопристойний образ життя, ходять до церкви, їздять на прощі, жертвують на благочинність, але коли настає момент вибору між своєю совістю і власною вигодою, то совість часто програє, незважаючи на Заповіді, на Біблію, на християнську мораль.

Послухайте одну повчальну історію. Прийшла до мене якось на прийом одна інтелігентна пара і, ніяково посміхаючись, попросили про допомогу. Ну, думаю, щось не так з перебігом вагітності і приготувався допомогти їм всім, чим зможу. Але виявляється, вони хотіли зробити аборт, тому що жінка завагітніла в найнесприятливіший для цього момент, бо через шість місяців вона мала захищати дисертацію і, в разі успішного захисту, їй обіцяли дуже перспективну роботу в солідній фірмі, а вагітність і народження дитини могли цьому перешкодити. Зробити операцію вони хотіли без всякого афішування і записів, пообіцявши мені якнайщедрішу винагороду. На грудях в жінки я побачив на золотому ланцюжку золотий хрестик і золотий медалик із зображенням Богородиці. Такі ж атрибути християнина я побачив і на грудях чоловіка. Опустивши очі на папери, я якомога спокійніше запитав їх, чи вони перебували в шлюбі і чи вони відвідують по святах і неділях церкву. Почервонівши, жінка сказала, що так. Найменше, що мені хотілося в той момент зробити, це повибивати їм зуби. Не стримуючись

у виразах, я, найостаннішими словами, які тільки були в моєму лексиконі, на всю лікарню, поки вони навипередки, ледь не збиваючи з ніг один одного, бігли до виходу, висказував їм все, що я про них думав. А перед самим виходом пообіцяв, що, незважаючи ні на що, повідомлю установи, в яких вони працюють, про те, що вони збиралися зробити. І що ж ви думаєте? Через дев'ять місяців з'являється до мене та сама пара з величезним оберемком квітів і, зі сльозами цілуючи мені руки, дякують мені за ту сердечну консультацію, яку я дав їм у свій час... Після народження дитини жінка ледь не посивіла, уявляючи, що могло статися, якби я пристав на їх пропозицію. Свого сина вони назвали Володимиром, на мою честь...

Юнаки тепер із захопленням дивились на лікаря.

– Я, – продовжував він, – не зробив жодного аборту заміжнім жінкам. Це моє правило. Але кількість бажаючих позбутися небажаної дитини справді величезна. І тут в мене питання до вас як до християн: Чому Церква так пасивно ставиться до всього цього неподобства, яке твориться в нашому суспільстві? Адже зараз не радянські часи і її можливості незрівнянно більші. Чому ваші єпископи, священики рішуче не виступлять проти всього цього бруду, який нав'язує всьому суспільству купка морально деградованих типів? Чому ті, кому Ісус Христос доручив пасти своє стадо, миряться з тим, що показують по нашому телебаченню навіть у денний час, що завдяки цьому розпуста поширюється серед наших підлітків і таке поняття як дошлюбна чистота все більше стає чимось далеким і абстрактним? Чому їм все одно, що аборти роблять навіть жінки, що перебувають у шлюбі? Чому їм все одно, що нашу молодь, нашу надію і наше майбутнє, яка ще росте і розвивається, споюють «улюбленим пивом вболівальників» і усілякими енергетичними напоями, які подаються з рекламних роликів як щось таке, без чого молода людина є неповноцінною і відсталою, але що є нічим іншим, як алкоголем? Чому їм все одно, у що грають наші діти на комп'ютерах, адже від більшості з них за милю тхне дияволом? Доклавши певних зусиль цього всього можна позбутися і викинути з нашого життя. Говорити правильні слова на проповідях ще не є повним виконанням своїх обов'язків як пастиря по відношенню до доручених їм людей. Добрий пастир залишає 99 овець, що є в безпеці і йде шукати і визволяти одну, яка знаходиться в небезпеці. А в нас, на жаль, зі 100 в небезпеці знаходяться 99. І в цьому далеко не в останню чергу винні наші священнослужителі, які ще ніколи не мали таких прекрасних умов для існування. Я не хочу так сказати про всіх, але зараз, на жаль, це не виняток, а тенденція. Якщо ви, мої любі, хочете щось змінити в цій країні, а це напряму стосується і вашого питання, то доведіть це нашим церковним служителям, щоб вийшли, нарешті, до народу, рішуче повели його за собою шляхом очищення і навернення. Якщо для цього буде потрібна моя допомога, можете повністю розраховувати на мене, бо я вважаю, що в теперішній ситуації тільки згуртувавши весь народ навколо певної праведної мети можна чогось досягти. А в умовах теперішньої ситуації в нашій країні це може зробити ніяка політична партія, а тільки Церква. Якщо цього не зробити, то ви будете справляти панахиди по ненароджених дітях до суду віку. Ось так, мої любі юні друзі. Ще якісь питання до мене?

Листок паперу, на якому був написаний список лікарів, складений юнаками, яких треба було наставити на шлях істинний в той день, так і залишився лежати в кишені штанів... ■

КОРОЛЬ І СЕЛЯНИН
(ПЕРША ПРИТЧА)

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

З самого ранку тепле літнє сонечко зливало своє проміння на королівські палаци, збудовані на пагорбах міста, звідки було видно всю столицю славного королівства, яким володів король Радомир. З одного боку країну обмивало море, а з протилежного примикали мальовничі гори із зеленими лісами. Тому найбільшим багатством король вважав Богом даровані ці гори, до яких завжди він їздив на відпочинок, об'їжджаючи заодно поля, лани, ліси, луги, на яких він часто зустрічався з роботящими людьми своєї країни. Його завжди приваблювали бистрі гірські річки, через які, переїжджаючи, він зупинявся, щоб трохи відпочити і напоїти своїх коней. За тими горами проживав на родючих землях славний народ, створивши своє князівство, на яке з самих початків свого володарювання зазіхав король.

Кожного ранку король виходив на балкон свого замку, щоб привітати гвардію, яка перед палатами на площі королівського замку марширувала, тим самим засвідчували міць своєї держави. Та король, як і всі люди, постарівся. Незважаючи, що короля обслуговували найкращі лікарі, але він в один час захворів. Як кажуть, старість не радість. Одного разу він сказав до своїх слуг:

– Поставте моє ліжко біля вікна, щоб я міг бачити, як марширують мої гвардійці.

Та коли він хотів піднятися і встати на повний зріст, щоб привітати своїх вояків – не зміг. Налякавшись, що його сили залишили, він дуже став переживати. Ця звістка швидко рознеслася по всій країні, що володар краю тяжко захворів. По різному сприймали люди недугу короля. Одні жаліли його, а інші раділи, очікуючи зміни влади, надіючись на покращення їхнього життя.

По різних країнах придворні короля шукали досвідчених лікарів, які приїжджали до хворого монарха, але стан здоров'я не покращувався, а навпаки йому з кожним днем ставало важче і важче. По церквах також молилися як духовенство, так і миряни.

Кожного дня до короля приходили зі співчуттям вельможі й близькі, урядовці й рідні. Всі йому бажали швидкого одужання. Під час відвідин король дуже не любив, коли йому щось суперечили або згадували минуле, пов'язане з його помилками і з жорстокістю над підлеглими людьми. Тому його завжди хвалили і старались задовольнити, як тільки можна, виправдовуючи навіть вчинки, несумісні з християнською мораллю.

Будучи важко хворим, король не покидав мрій завоювати князівство, яке знаходилося за гірським бескидами, яким управляв князь Ростислав. Два рази король Радомир об'являв війну цьому малому князівству, але безуспішно. Увесь народ від малого до великого ставав на оборону свого рідного краю, і, проливши багато невинної крові, король Радомир був змушений відступати зі своїм військом. Велика ворожнеча повстала між сусідніми народами. Духовенство: єпис-

копи і священики також не схвалювали завойовницьких дій короля, адже ж воювали християни між собою, що привело до ненависті двох колись мирних народів. Король виправдовував свої дії, що це князівство входило колись до одної держави і зараз має бути одним народом з його королівством, що стане могутністю його держави. Знову ж народ князівства вважав, що він є іншим народом і має право на своє вільне існування у своїй державі, й таким чином зможе зберегти свою рідну мову і культуру.

Та коли князь Ростислав дізнався про недугу короля Радомира, вирішив перед його смертю перепросити його і вибачитися взаємно, щоб більше війна не повторювалася. Для цього князь послав велике посольство. Це були найдостойніші мужі його князівства: радники, вчені учителі, скарбники і духовні особи. Вони йшли з відозвою до короля підписати мир ще за його життя.

Коли про це взнав король, дуже затривожився, що прийшло таке шановне посольство до нього. Тож він у своїй ненависті до них не хотів їх допустити до своєї столиці. І тільки коли йому сказали, що вони прийшли вибачитися перед королем, то вирішив їх пропустити і навіть назначив їм зустріч.

На жаль, король не міг піднятися з ліжка і провадив розмову через свого канцлера. Провідниками посольства були два священики, котрі заявили канцлерові:

– З Божою милістю для спасіння короля і добра наших народів ми прийшли взаємно вибачитися одні перед другими, щоб наші майбутні покоління забули непорозуміння і війни, які виникали між нами, і щоб між нашими народами запанував мир. Бо сказано у Євангелії: «Блаженні миротворці, бо вони синами Божими назвуться» (Мт. 5, 9). Посланці передали листа, де було написано: «Ясновельможний володарю, якщо ми щось провинилися перед тобою, то прости нам. І просимо вас вибачитися перед нашим народом. Просимо і молимо Господа Бога, щоб між нашими народами запанував довгожданий мир. Особисто вам, Ваша величносте, бажаємо швидкого видужання...»

Коли цього листа прочитав король, він ще більше розхвилювався, промовивши до канцлера:

– Ось що захотіли. Це вони мене довели до такого стану. На жаль, не може цей народ зрозуміти, що їхній край – частина нашої держави. Прийде час і вони будуть розмовляти по-нашому і забудуть про свої вольності, а наша держава стане могутньою і прославиться на цілий світ.

– Ваша милосте, – говорив канцлер, – але цей народ просить вибачення і миру, і посланцями є також духовні особи.

– У нас є своє духовенство. Через їхню зухвалість ми стільки втратили найкращих людей під час війн, і це забути? Ніколи! Ще прошу для мого заспокоєння запросити самого архімандрита, котрий зараз є головним настоятелем всіх наших монастирів.

Канцлер тут же, заявив королеві, що його прохання буде виконане, і відійшов від нього, сказавши послам, що він важко хворий і прийняв їхнього листа. Посли повернулися до свого краю, так і не зустрілися з королем Радомиром.

Архімандрит з поважних причин не прийшов до короля, але направив одного побожного старенького священика, маючи на увазі, що королю потрібна добра Сповідь.

З самого початку розмови зі старцем король нарікав на великі труднощі, а з особливою ненавистю говорив про на-

род, що проживав за гірськими бескидами, і що все лихо у його державі походить від зухвальства цього непокірного народу.

Дивлячись на немічного короля, який все ще не може забути свого гніву, старцеві стало жаль його як людини, яка не тільки не прощає своїм ворогам, хоч тут і не було ворогів, але хоче покарати цей народ своїм військом.

Отець задумався, адже ж перед ним сам король, від якого залежала у свій час доля народу його держави і сусідніх народів, та й з Церквою були непорозуміння. Отець відчуває, що його дні вже пораховані і він скоро стане перед Господом Богом, щоб здати звіт за своє життя перед справедливим Суддею. Та як це пояснити йому?

– Ваша королівська милосте, дозвольте звернутися до вас з Божим Словом, бо сказав Господь «Хто слухає моє слово й у того вірує, хто послав мене, - живе життям вічним, і на суд не приходить, бо він від смерті перейшов у життя» (Ів. 5, 24). Ісус говорив до юдеїв: «Ви чули, що було сказано: люби ближнього свого й ненавидь ворога свого. А я кажу вам: любіть ворогів ваших і моліться за тих, що гонять вас; таким чином станете синами Отця вашого, що на небі» (Мт 5, 43-45). Бо Він Святий, посилає сонце і дощ на добрих праведних людей і ми не можемо противимося волі нашого Творця. Добро і зло не можуть бути разом, коли вода попадає на вогонь, вона тут же випаровується. Тому Божа Любов не може перебувати поруч з людським злом, тобто з людською ненавистю. А це що ви, ясновельможний королю, говорите про наших сусідів, які не хочуть, щоб ми володарювали над ними, це ніщо інше як сатанинська спокуса влади, яку рішуче відкинув Ісус Христос. Ця спокуса провадить до найважчого гріха людини, незважаючи чи це король, що володіє половиною світа, чи бідний жебрак, у якого нічого немає, крім лихої торби.

Король довго слухав духовного отця, сказавши йому:

– Добре, нехай буде мир. Прошу святої Сповіді!

Після Сповіді він повністю перемінився і заспокоївся. Ще цього вечора він зібрав всю свою родину і перед своїм старшим сином, наслідником свого престолу, Арнольдом склав заповіт, де було сказано:

– Сину мій! Після мене всядеш ти на королівський престол. Зміцнюй державу. Я бажав, щоб ти поширив кордони і приєднав сусідні народи як на сході, так і на заході, але наше духовенство противиться цьому, хоче примирення, виходячи з Євангельських правд. Тож поступай так, як тобі твоє серце велить. По можливості, на догоду всім побудуй нову катедру, щоб нас споминали по всі віки. Я завжди хотів, щоб наша держава була могутня, великою, щоб усі перед нами тремтіли, але це людські думки, а ти поступай по-Божому, бо всіх нас чекає Божий справедливий Суд – так говорив мені духовний отець... Нехай буде мир між нами й усіма народами...

Король ще щось говорив хриплим голосом що раз тихіше, тихіше, поки не заснув назавжди. Тут же покликали лікаря, котрий після обстеження його перед присутніми спокійним голосом сказав:

– Наш король помер. Можете оголосити про його смерть всьому народові країни.

Вістка про смерть короля швидко рознеслася по всьому королівстві, а також послали гінців до всіх найближчих країн, запрошуючи їх володарів на похорон короля до столиці.

* * *

Найбіднішими селами у королівстві вважались гірські і підгірські. Зате селяни цих сіл задовольнялись деякою вільністю. Вони не відробляли такої жорстокої панщини і виживали працею своїх рук, кожний на своїй господарці.

В одному такому невеличкому селі, що називалося Верхівка проживав вдовець Андріян зі своїм сином Степаном. У молодості він служив королівському війську і був учасником усіх воєн, які провадив у свій час король Радомир. У одному з боїв він був важко поранений шаблею в плече тому залишив військо, повернувшись до свого села. Тут він оженився, але скоро померла його молода дружина, залишивши йому сина Степана.

Андріян був дуже побожний, скромний і мало дбав про своє багатство, живучи з праці своїх рук. Та на жаль, ліва рука його не діяла. Будучи теслярем, він тепер не міг працювати ні в лісі дереворубом, ні вдома. Своє ремесло передав своєму синові Степанові. Степан старався у всьому наслідувати свого батька, як у праці, так і в духовному житті. Андріян вважався порядним чоловіком і у невеличкому селі, за що його всі поважали. Село, як і всі села тут, більше нагадувало хутір. Про нього знали добре жителі навколишніх сіл. Тому до нього приходили часто люди за різними життєвими порадами. І він нікому не відмовляв своїх послуг, а особливою увагою ставився до ворогуючих і старався помирити їх. Кожної неділі і свята він ходив зі Степаном до церкви аж на третє село і завжди молився за тих, які жили у ненависті і пояснював, що гнів походить від сатани, якого потрібно з Христом боборювати і відганяти від себе.

Та найбільше переживав він за людей свого села, які постійно ворогували з жителями сусіднього села Гута. Незважаючи, що його боліла рука, він справно пошивав соломою хати, стайні, стодоли і говорили, що кращого майстра немає на всій околиці, бо покриття його було надійним. Йому часто говорили, щоб він не пошивав хати у селі Гута. Тоді він переконливо відповідав:

– Для Бога ми всі Його діти, і Господь Бог всіх нас любить, бо з любові до людей Він свого Сина віддав на розп'яття, щоб відкупити нас з неволі гріха, який є не тільки образою Господа Бога нашим непослухом, але веде нас до повної розлуки з Ним аж до пекла. Гнів і ненависть не приносить нам ніякої користі, ні нашим ближнім, а для Господа Бога є великою образою. Я буду все робити, щоб люди нашого села примирились з селянами Гути. По-іншому не може бути.

Одного разу Андріян вирішив помандрувати через гори до сусідньої країни, де він у свій час воював з цим народом, будучи у війську короля.

– Степане, – сказав він до свого сина перед своєю подорожжю, – залишайся в дома, а я піду в той край, де мене поранили, поклонюся там святим місцям і перед тим народом хочу визнати свою провину і буду в них просити пробачення. Не знаю, як вони сприймуть мене, можливо мене засудять і покарають, та на все Божа воля, але зате буде очищена моя душа і мій рід, а отже і ти, Степане. Хочу, щоб мої гріхи не висіли над тобою. Що й казати, ми йшли в цю країну як загарбники, а вони, мужньо обороняючись від нас, перемогли наше багато численніше військо. Наш король цього не хотів їм простити, тому хотів нову війну розв'язати, але слава Богу, що так не вийшло, бо занедужав. Як кажуть в народі, людина мислить, а Бог креслить.

У неділю Андріян ходив до церкви і просив у священика благословення на добру справу, сповідаючись за одно зі своїх

гріхів, а вже через два дні вирушив в далеку дорогу. Коли в долині жнива закінчувалися, то в горах тільки починались. Літнє сонце, гірське повітря надихало Андріяна так, що він не відчував великої втоми, піднімаючись увесь час в гору. А потім, вийшовши на вершину перевалу, почав спускатися в іншу країну. І коли зійшов вниз побачив таких же людей, які трудилися на своїх полях. Та найбільше здивувало, що всюди стояли воїни на чатах і сторожили свою країну від нападу чужих ворогів.

– Хто ж ці вороги? – запитував Андріян у прохожих.

– Он звідси з гір нападають воїни Радомира, тож якби вони появилися, ми всі від малого до великого захищатимемо свій рідний край. Їм ніколи не вдасться нас подолати, – відповідали з гордістю вони.

А в неділю Андріян був вже у столичному місті вільного князівства. Він зайшов до церкви, де було багато людей, а після закінчення Служби Божої він надворі став говорити до всіх людей, які виходили з храму Божого:

– Люди добрі, я прийшов здалека до вас, щоб перед вами, як перед Господом Богом, вибачитися за те, що я, будучи у королівському війську, воював проти вас. Тому прошу пробачення перед вами за всіх наших воїнів і навіть за короля. Так велить мені християнський обов'язок і моя совість.

Для людей це було, як грім серед ясного неба. Після короткої мовчанки дехто невдоволено почав кричати:

– Він з глузду з'їхав, яке може бути прощення… І тут почали його шарпати, та на цей час вийшов священик, дивлячись не це все дійство, спокійно промовив:

– Не робіть йому нічого поганого, а заведіть до нашого князя, нехай перед ним про себе розкаже.

Та коли привели Андріяна у князівський двір, князь сам вийшов до нього, знаючи від людей, з якою ціллю він прийшов до нього.

Князь запросив Андріяна до своїх палат і довго розмовляв з ним. Йому подобався геройський вчинок вояка і навіть нагородив його Своєю відзнакою, відпустивши додому. Це спонукало потім князя вислати своє посольство з примиренням до короля Радомира, коли він взнав про його важку недугу.

Додому Андріян повернувся щасливим, повний радості, але скоро почав хворіти. Чи це була простуда в горах, чи якась інша хвороба – ніхто цього не міг пояснити. Степан постійно був біля нього і старався якнайкраще послужити своєму батькові. Незважаючи, що він ходив до різних знахарів, які давали йому різні трави для лікування, хвороба все більше і більше давала про себе знати.

Одного разу прийшла до села новина, що помер король Радомир. Степан, почувши цю вістку, підійшов до батька і просив його:

– З нашого села збираються на похорон короля до столиці. Тож прошу вас мене відпустити. А за цей час будете обходитися без мене.

Батько тут же відповів:

– На похорон іди. Хоч він був жорстокий і недобрий, натворивши багато зла, та молитися за упокій його душі є нашим обов'язком перед Богом, тож і від мене помолися за його душу, бо перед Богом всі ми рівні. Але хочу найперше тобі також скласти свій заповіт, бо не знаю, коли Бог покличе мене до вічності. Сідай ближче біля мене і уважно слухай:

– Між мешканцями нашого села Верхівки і Гути завжди була ворожнеча. Я їх у свій спосіб старався примирити, але не все вдалося мені зробити. Мою справу

ти повинен завершити. Тому найперше одружися з тою дівчиною, яку ти вже давно маєш на думці. Вона походить з цього села і буде тобі в цьому допомагати. На половині дорозі від Верхівки до Гути побудуй невелику церковцю, яка повинна об'єднати жителів цих сіл. Для цього тобі прийдеться збирати гроші на побудову церкви з чесних пожертв. Якщо цей задум сподобається Богові, то справа ця буде успішною і закінчиться на славу Божу. Якщо буде збудована церква, то розпочнеш будувати школу, бо без освіти завжди будуть непорозуміння.

– Дорогий мій батеньку, я повністю згідний з вами, та чи зможу я це зробити? Звідки такої наснаги я маю набратись?

– Я буду помагати тобі з цього світу, буду молитися, щоб Господь Бог допоміг тобі у цій великодушній справі. І ти постійно молися у цьому намірі і не втрачай віри у Бога – надійся, що добрий намір не може безслідно пропасти. А тепер можеш спокійно йти на похорон короля, – говорив поважним голосом батько синові, додаючи: – Дякую тобі, що постарався для мене, щоб я висповідався. Тепер я, поєднавшись з Богом, спокійний за себе.

Степан ще цього дня пішов з деякими жителями села на похорон короля Радомира. На третій день він прийшов до великого міста. Цього дня якраз хоронили короля. Маса народу заполонила центральну площу і прилеглі вулиці міста. На похорон прибули багато священиків, єпископів і мирян. Прибули посольства з різних держав. Незважаючи, що король був жорстоким володарем, людей прийшло дуже багато. Крім молитовних богослужінь, багато було промов, якими прославляли короля, говорили про його заслуги, достоїнства і добродійства. Під час похорону йшла церковна процесія: єпископи, священики, монахи, монахині, а за ними йшла військова кавалерія, потім піхота і багато війська. За покійним йшла вся королівська родина, службовці гості з різних країн і дуже багато людей з усіх околиць великого королівства. Коли тіло клали до гробниці, то дзвонили дзвони, стріляли з гармат, співали гімни. Так що здавалося, що при всьому цьому співові і молитвах король увійде в небесну славу ще сьогодні.

Степан був задоволений, що бачив це все дійство,що він міг також зі всіма разом помолитися за упокій душі короля. Після похорону він швидко повертався додому. Щось його дуже тягнуло до батька, переживаючи своїм серцем велику тугу, йдучи дорогою постійно молився на Вервиці. Та коли увійшов на подвір'я, він на дворі побачив голодного собаку, а двері з середини були закриті. До хати заліз через вікно, яке ледве вдалося відкрити і побачив на ліжку мертвого свого батька. Щурі пообгризали пальці рук його, обличчя і був дуже неприємний у хаті запах, а тіло його від давності смерті дуже почорніло. Степан, переживаючи за те, що сталося, тут же закликав сусідів, і всі разом вирішили ще цього ж дня його похоронити, запросивши свого священика. Степан дуже жалів і плакав, що залишив батька самого. Це був жалюгідний похорон. Незважаючи, що він був відомий у всій околиці, на похорон прийшло декілька осіб з родичів і сусідів і хоронили доброго Андріяна без квітів і без всякої почесті. Відправляв похорон і коротеньку проповідь виголосив отець – парох на цвинтарі. Всі спішилися, бо надходив вечір. Похоронили Андріяна поруч з його дружиною перед самим заходом сонця.

Ця трагедія так зворушила Степана, що він став втрачати навіть віру в Бога.

Де ж тут справедливість Божа, коли недоброго і жорстокого короля похоронили

багатолюдно з такими великими почестями, а його доброго чесного батька, можна сказати, святого чоловіка похоронили, як жебрака. Чому так? – запитував себе.

Він довго молився і роздумував над життям свого батька і порівнював його з королем і дуже переживав, що так сталося. Цілими ночами молився, і сон його не брав. А одного разу, коли він молився на Вервиці, заснув і почув у сні дзвіночки. Перед ним стояла прекрасна Діва з ласкавою усмішкою на устах. Вона стала говорити приємним голосом до нього:

– Дорогий мій сину, Степане, твій батько втішається великою радістю у Небесному Царстві. Я випросила у свого Сина Ісуса, щоб Він своїм Милосердям огорнув його за велику набожність до мене як до Матері живих і померлих. Тому Отець Небесний дав йому перед смертю великі терпіння, щоб ними він тут ще на землі спокутував один гріх, який був тягарем на його серці. Твій батько каявся, і Отець Небесний простив цей гріх, лише не дозволив величавого похорону. А король Радомир був весь у гріхах і тільки за один добрий вчинок втішився пишним похороном. Цим добрим вчинком було його примирення перед смертю з народом, проти якого він постійно воював. Його душа дуже просить молитов як у духовенства, так і вірних. Якщо ніхто не буде за нього молитися, то його душа залишиться пропащою.

На цих словах зникло об'явлення прекрасної Пані, а Степан, пробудившись зі сну став молитися тут же за душу покійного короля і дякував Богові за доброго свого батька. І тільки після смерті Андріяна мешканці села Верхівки відчули для себе велику втрату дорогої їм особи і тепер покладали всю надію на його сина Степана. ■

(Буде продовження в наступному номері – друга притча.)

УСЕ ЦЕ, ГОСПОДИ, ТВОЄ

Петро Шкраб'юк – письменник, науковець (доктор історичних наук), історик УГКЦ, зокрема ЧСВВ, автор книг «Виноградник Господній» (1995), «Крехів: дороги земні і небесні» (2002), «Василіянський Чин у національному житті України» (2005) та двох десятків інших. Працює в Інституті українознавства ім. І. Крип'якевича НАН України, де завідує відділом української літератури. І продовжує творити…

Пропонуємо читачам добірку поезій п. Петра, а заодно вітаємо його з серпневим ювілеєм.

* * *

Усе це, Господи, Твоє:
І сон, й гроза оглушна,
І хвиля, що о скелю б'є,
І скеля, що незрушна.

Усе це, Господи, й моє:
І край, і гай, і хмари,
І ця билинка, що встає,
Пробивши тротуари.

І вічність, що очима зір
На землю споглядає;
І той сліпий, хто Божий твір
Од серця відвертає.

Шумить про Тебе чуйний ліс,
Без Тебе старість плаче…
Ти дар буття мені приніс
І дав чуття гаряче.

Бо гріють Всесвіт, що без меж,
Рясні Твої долоні.
Всевічний Ти – я вічний теж,
Коли в Твоєму лоні.

* * *

Знов соловейко на калині
Лящить і тьохка під зірками.
І ти ступаєш в самотині
Із невідступними думками.

І молишся – і воєдино
Збираєш в кіш враження денні.
І підсумкові ці години
Пророчі, мудрі і смиренні.

Те, що було незримим мітом,
В одежу зриму одягаєш.
Ступаєш в такт із цілим світом –
І з цілим світом розмовляєш.

А світ безмежний, многоликий
Кипить, летить, ятрить, нуртує…
Якщо не він, то Бог великий,
Що не спішить, тебе почує.

МОСТИ

Ніщо не минає безслідно:
Горіння, чи тління, чи сміх.
І думи, що в'ються погідно,
Як тінь, переслідує гріх.

Ніщо не минає... Під гаєм
Собор ясночолий дзвенить,
І цвинтар дорожніх стрічає:
Подумай! Спинися на мить!

Як душі, хмарки елегійні
У далеч спішать голубу...
Все нам залишають покійні:
І сни, і любов, і журбу.

Ніщо не минає безслідно...
Край шляху говорять хрести:
– Не бійтесь могил, жийте гідно;
Могили – до неба мости.

ЛАМПАДА

Боров щодня простори чималі
У сяєві побожної задуми,
І ось уже він на Святій Землі –
Данило наш, з Чернігова ігумен.

Чоло пітне в покорі похилив,
Приклякнув, помолився у жалобі.
За княжу Русь лампаду засвітив
В Єрусалимі на Господнім гробі.

Давним-давно було це. Як у сні...
Ще край наш не споганили монголи.
Котились валом зайди навісні,
В чужих краях валилися престоли.

Але горить, пронизує віки
Вогонь яркий паломника Данила...
Його лампада і мої стежки
До Господа небесно освітила.

УСІМ КАЖУ...

Усім кажу: життя прекрасне
У сяйві Божої мети.
Потрібно лиш вперед іти –
І жодна думка не погасне.

Відкинь минуще і дочасне.
Іди в світи – і сам світи.
Усім кажу: життя прекрасне
У сяйві Божої мети.

Буття – терпець, чекання страсне,
Та до сердець шляхи мости,
Наводь над урвищем мости:
Там, де нещасне, там і щасне.
Усім кажу: життя прекрасне.

У КРЕХОВІ Й ДОВКОЛА НЬОГО

ДЖЕРЕЛО

Яри, вітри... вчорашній бурелом –
І знову буки, небосяжні буки.
Дзюрчить під їх склепінням джерело,
Де Богоматір і в молитві руки.

І вервиця від ліктя до колін...
Ніхто її задуми не порушить.
Лише пташки цвірчать навперегін –
А це лісів дзвінкі і чисті душі.

І ти сахнешся враз не без причин –
Все Діва знає: що вчинив і хто ти.
І хоч душа у стіп її кричить,
Вона мовчить від ласки і скорботи.

ПОЛУДЕНЬ

Вже полудень – і чуємо: бім-бам...
Біліє храм. А поруч лунко й строго
Дзвіниці голос промовляє нам:
Що ти зробив для Господа святого?

Що ти вчинив для себе і людей?
Он знов півдня розтануло в безмежжі...
Я озирнувсь: вже близько ювілей,
А скільки плям ще на моїй одежі!

І я всі марні справи залишив –
Творив для ближніх на пісках алеї.
І нині дзвону вже не чув – я шив
Нову одежу для душі своєї.

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

■ Через ваш часопис висловлюю щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. Юді-Тадею, св. Антонію Падевському та всім святим.

Молитви мої були вислухані, і дочка поступила в університет, у який найбільше хотіла. Ще раз хочу подякувати Господу Богу, Пречистій Діві Марії за сина, якого без Божої допомоги я б не народила. Усім людям раджу молитися не лише тоді, коли є потреба, але кожного дня славлячи Бога і святих.

Ольга, с. Корчин,
Радехівський р-н, Львівська обл.

■ Хочу через часопис висловити подяку за всі вислухані молитви й отримані ласки під сесії, а також хочу подякувати всім святим, до кого я молюся і моя родина.

Кутинська Юлія,
м. Золочів, Львівська обл.

■ Я хочу поділитися своєю радістю від отримання бажаних ласк через часопис «Місіонар» з усіма читачами цього журналу. Я дякую Господу Богу, Ісусу Христу, Страждальній Діві Марії, св. Юді-Тадею та всім святим за допомогу у складних періодах життя. Завдяки щирим молитвам я успішно вступила в університет і щасливо продовжую навчання, я отримую велику підтримку і надію в усіх моїх починаннях, хворобах, чи інших життєвих негараздах.

Я закликаю всіх звертатися до вище названих святих зі щирими молитвами та із великою вірою, і ви будете вислухані!!!

Христина,
м. Львів

■ Хочу скласти щиру подяку через журнал Господу Богу, Матінці Божій, Ісусу Христу за те, що вислухади та допомогли мені у моїй потребі. Та ще велику подяку складаю св. Марті, яка випросила за мене у Бога.

Просила я примирення зі своїм хлопцем, а точніше, щоб він повернувся до мене. А за заступництвом св. Марти Бог дав мені його за чоловіка, і найпрекрасніший, найдорожчий подарунок для нас – донечку! За такий дарунок, за таке Милосердя і за вислухані молитви буду вдячна по віки віків!

Від щирого серця дякую вам за все!

Мар'яна,
м. Самбір, Львівська обл.

■ Господь любить нас усіх!

Я безмежно вдячна всемогутньому Богові, Пресвятому Серцю Ісуса, Непорочному Серцю Марії, св. Юді-Тадею, св. Шарбелю і всім святим за ласку вступу до ВНЗ моєї донечки.

Не бійся, довіряй… Неспокій зайвий… Бог милостивий!

Наталія

■ Дозвольте висловити щиру подяку через журнал Господу Богу, Пресвятій Богородиці, св. Анні, св. Юді-Тадею, святим Антонію, Шарбелю, Партенію, своєму Ангелу Хоронителю за отримані ласки, за їхню опіку наді мною і моєю родиною.

Моліться і вірте, молитва допоможе.

Іванна,
Жовківщина,
Львівська обл.

■ Висловлюю подяку за отриману ласку від Господа Ісуса Христа через посередництво Юди-Тадея, а саме за успішне вирішення справи і виздоровлення сина. Я пожертвувала 12 Служб Божих за душі в чистилищі і відмовляла дев'ятницю до апостола Юди-Тадея.

Софія,
смт. Рудно, Львівська обл.

■ На сторінках часопису хочу щиро подякувати з доземним поклоном Господу нашому і всім святим за їх доброту, вислухані молитви і отримані ласки.

Особлива подяка св. Юді-Тадею за те, що вислуховує мої молитви і доносить до Творця нашого кожне моє слово. Не було випадку, щоб святий Юда-Тадей мені не допоміг. Моліться і вірте, що Всемогучий Отець наш через опіку святих завжди є поряд з нами і обов'язково допомагає.

Віддаю Богові честь, поклін і славу.

Галина,
м. Трускавець, Львівська обл.

■ Складаю подяку св. Юді-Тадею за його заступництво. З його допомогою в мене налагодились справи на роботі. Цей святий завжди підтримує мене у моїх справах, потребах і труднощах.

Володимир Галько

■ Через часопис «Місіонар» складаю щиросердечну подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. Юді-Тадею, св. Миколаю Чудотворцю, Миколаю Чарнецькому, св. Марті, св. Ангелу Хоронителю за всі отримані ласки.

Ірина,
м. Золочів, Львівська обл.

■ Складаю щиру подяку через журнал «Місіонар» Господу Богу, Матері Божій в с. Погоня, св. Юді-Тадею, св. Шарбелю, блаженному Миколаю Чарнецькому, св. Отцю Піо, св. Анні, св. Марті, св. Йосифу та всім святим ангелам за вислухані молитви та отримані ласки для моєї родини.

Марія,
Жидачівський р-н, Львівська обл.

■ Шановна редакціє часопису «Місіонар»!

Дозвольте висловити щиру подяку через журнал Господу Богу, Пресвятій Богородиці, св. Анні, св. Марії, св. Юді-Тадею, св. Антонію, св. Шарбелю, св. Партенію, своєму Ангелу Хоронителю за отримані ласки, за їхню опіку наді мною і моєю родиною. Моліться і вірте, молитва допоможе.

Іванна,
Жовківщина, Львівська обл.

■ Через часопис «Місіонар» складаю подяку з цілого серця Отцю Небесному, Пресятому Серцю Христовому, Непорочній Діві Марії, блаженним Йосафаті Гордашевській і Тарсикії ССНДМ, які дали ласку відвідати реколекції для мирян: «Боже Слово в житті християнина». Складаю також подяку с. Мирославі і с. Любомирі ССНДМ і всім сестрам СНДМ, які проживають в монастирі м. Надвірна, Івано-Франківської обл. за проведення Богом натхненних реколекцій.

А для всіх хто хотів би відвідати такі реколекції можете звернутися до с. Мирослави ССНДМ

Тел. (+3803475)2-30-45,

Моб. (+38-067-367-4813)

«СЛАВА БОГУ, ЧЕСТЬ МАРІЇ, НАМ МИР!»

Олива Люба,
м. Золочів, Львівська обл.

КРОСВОРД «ЛІТЕРА «С»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

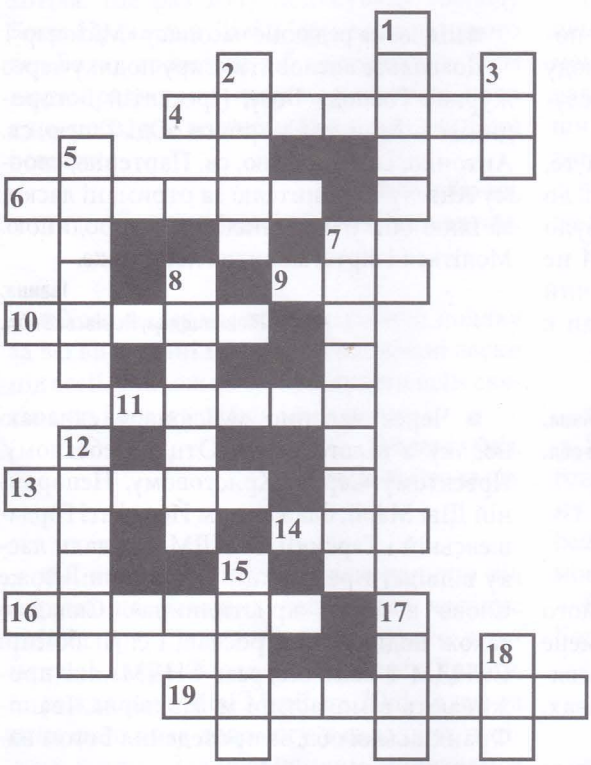

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 4. Відома українська співачка … Крушельницька. 6. Школа, що готує художників, скульпторів або акторів. 9. «Тоді Адам знову спізнав свою жінку, й вона вродила сина й назвала його …, бо мовляв, Бог дав мені другого нащадка замість Авеля, що його вбив Каїн» (книга «Буття»). 10. Гора, на котрій Бог дав Мойсею десять Заповідей Божих. 11. Внутрішня частина автобуса, тролейбуса тощо, призначена для пасажирів. 13. Екзамени у вищих і спеціальних середніх навчальних закладах. 14. Напій. 16. Найбільше місто в Австралії. 19. Список дійових осіб п'єси із зазначенням порядку та часу їх виходу на сцену.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Сухий гарячий вітер у пустелях Азії й Африки. 2. «Вже іде на муки із донями мати, бо вони не хочуть божкам хвали дати. І глядить … на діточок муки, та в мольбі до Бога лиш підносить руки» (вірш отця Павла Штокалка «Мученця Софія і її три доньки»). 3. Ріка в Україні та Польщі, права притока Вісли. 5. Теодор … – святий, церковний письменник і проповідник, творець суворого чернечого уставу, перенесеного в Україну святим Теодосієм. 7. Вид середнього навчального закладу, переважно духовного. 8. Древнє місто, засноване у 876 р. до н.е., як столиця північного Ізраїльського царства. 12. Країна в центральній частині Балканського півострова. 15. «…, серце будь спокійне, збудься журб і всіх тривог, все на світі йде, минає; буде так як хоче Бог». 17. Ситуація, зумовлена певними обставинами, умовами. 18. «Є і нам про що згадати; пісне, душу возвелич, ой була в нас ненька мати – Запорізька славна … (пісня «Гей, ви, козаченьки»).

Відповіді на кросворд, опублікований у числі за липень-серпень 2013 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 5.Жовква. 6.Роздор. 9.Праця. 11.Вітер. 12.Черемшина. 15.Куплет. 18.Сотник. 19.Соловей. 20.Четвер. 21.Неділя. 24.Україна. 26.Франко. 27.Оксана. 31.Дитинство. 33.Поріг. 34.Ватра. 35.Юність. 36.Скрута.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Сонце. 2.Ювілей. 3.Родина. 4.Сокіл. 7.Тризуб. 8.Лепкий. 10.Смуток. 13.Серденько. 14.Сопілочка. 16.Сонечко. 17.Черешня. 22.Калина. 23.Прапор. 25.Дніпро. 28.Сирота. 29.Свічка. 30.Пісня. 32.Щастя.

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

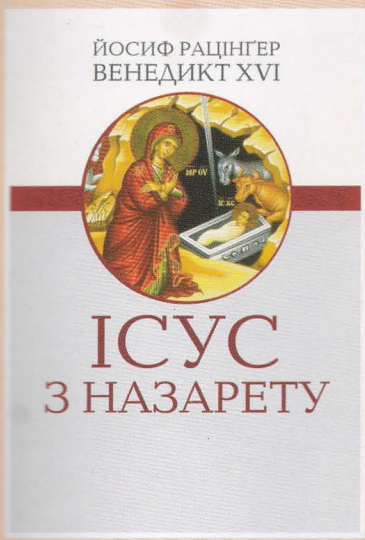

ISBN 978-966-658-298-3, 116 с., 140 x 220 мм., тверда опр., суперобкл.

Йосиф Рацінґер – Венедикт XVI

ІСУС З НАЗАРЕТУ

Пролог
Дитячі роки Ісуса

Остання з трилогії про Ісуса з Назарету книга Йосифа Рацінґера (Папи Венедикта XVI), що розповідає про дитячі роки Ісуса, мала б, навпаки, бути прологом, початком усієї розповіді про коротке життя Спасителя у світі. І ось тепер у цілісній мозаїці розповіді усе стає на своє місце. Автор з відвагою богослова-інтелектуала досліджує сповнення обітниці – народження у Вифлеємі того, якого передвістили давні пророки, а також усе, що творить містерію Різдва: чудесне походження зорі-провідниці, прихід волхвів, поклоніння пастухів. Вибудувані водночас богословські та історичні рамки події виявляють її істинність та реальність. Розпочинаючи від події Благовіщення, Народження, принесення в храм, зростання Дитини до дванадцятирічного віку та завершуючи одним невеликим, але цінним переданням про Ісуса у храмі, автор, спираючись на розповіді євангелистів Луки і Матея та на дослідження сучасних екзегетів, дає вичерпну відповідь на запитання, яке порушив ще Пилат: звідкіля Ісус? Ця дійсна історія, по-богословськи осмислена і витлумачена, допомагає глибше збагнути таїнство Ісуса, Сина Божого. Для вчених-богословів, духовенства та широкого кола читачів.

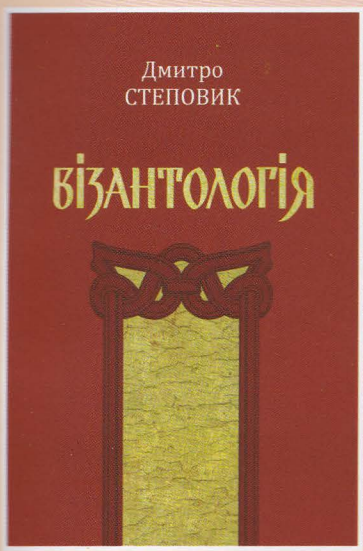

ISBN 978-966-658-297-6, 440 с., іл., 130 x 200 мм., тверда опр.

Дмитро Степовик

ВІЗАНТОЛОГІЯ

Після поновлення Незалежності України 1991 р. візантологія здобула українську прописку. У тоталітарному самодержавному Московському царстві, та в Совєтському Союзі, який замінив це царство, Візантією дозволяли займатися тільки росіянам, бо Росія – не тільки «родіна слонов», але, мовляв, і єдина «спадкоємиця» Візантійської імперії. Нині цю фальш подолано. І короткий лекційний курс київського професора Дмитра Степовика з візантології, розрахований на студентів вищих духовних та світських навчальних закладів, став чи не першою ластівкою щодо українського погляду на Візантію та її Церкву. Це природно, адже Київ, Київська Русь-Україна, а не Москва, не Суздаль і не Рязань, мала вікові стосунки з першою християнською імперією світу – з Візантією; Київ же, а не хто інший, хрестився від Константинополя, а вже згодом Київ охрещував язичників – насельників темних країв болотяних Сходу та Півночі Європи. Автор присвячує ілюстроване видання книги «Візантологія» Владиці Єпископу Софрону Мудрому – з нагоди знаменної події: 90-річчя від дня народження Владики. Книга розрахована як на студентів, так і на всіх читачів, хто хоче знати, що ж це за країна Візантія, від якої Україна 1025 років тому прийняла спасенну віру в Господа нашого Ісуса Христа.

З питань придбання літератури звертатися за адресою:

вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,
тел.: 0952602157,
(032) 272-90-80
http: www.missioner.com.ua
redakzia@missioner.com.ua

СЛОВО БОЖЕ У ВАШУ РОДИНУ

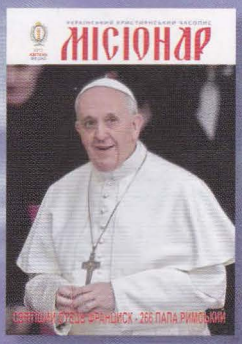

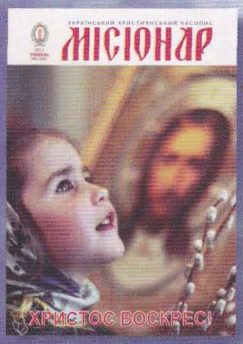

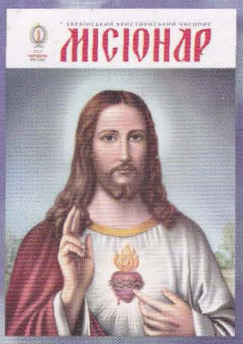

Передплачуйте наш християнський часопис

МІСІОНАР

Передплатний індекс
23959
Шукайте нас в каталозі видань України

Християнський щомісячний часопис «Місіонар» – проповідник Божої любові, яку він через друковане слово доносить до Вашого серця, до Вашої оселі. Тут Ви знайдете чимало цікавого матеріалу, корисного для Вашої душі: повчальні роздуми, дослідження, оповідання, останні церковні новини, особисті свідчення життя наших читачів, а також Ви самі можете стати не тільки читачем, а й дописувачем нашого журналу.
Нехай Господь благословить Вас і завжди буде з Вами!